

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	[red. af Hans Vilhelm Riber]
Titel Title:	<u>Poesier.</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 1-2
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Johan Frederik Schultz, 1785-1790
Fysiske størrelse Physical extent:	3 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

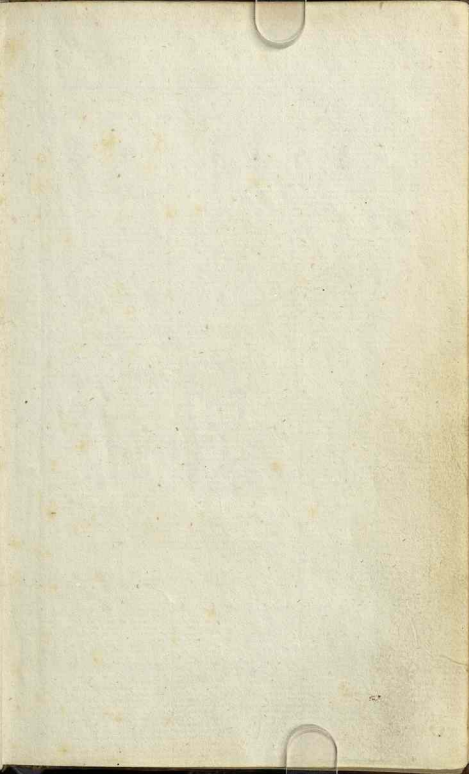
1 1 53 0 8 00669 8

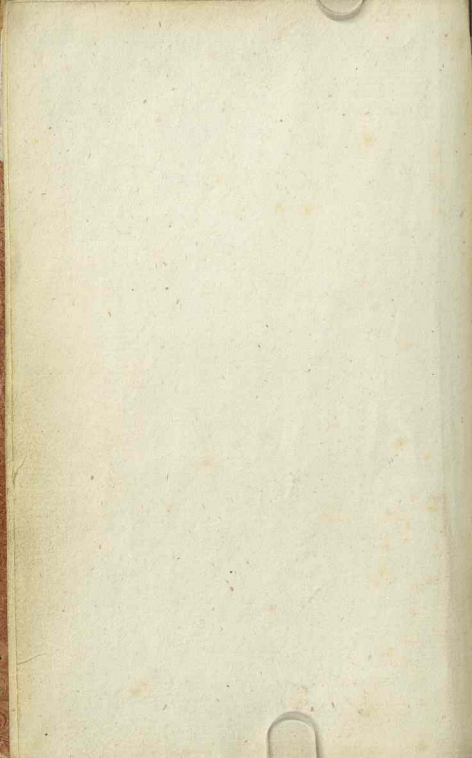
+R67

53. - 110.

P o e s i e r .

Første Samling.

Kjøbenhavn,
paa Johan Frederik Schultzes Forlaa.
1 7 8 5.

Da jeg var lille.

Der var en Tid, da jeg var meget lille;
Min heele Krop var kun en Alen lang;
Gode, naar jeg denne tænker, Taarer trille,
Og derfor tænker jeg den mangel Gang.

Jeg søged' i min omme Moders Arme,
Og sad til Hest paa bedste Faders Knæ,
Og kjendte Nismod, Uroe, Grublen, Harmen,
Saa lide som Penge, Græst og Salathee.

Da syntes mig, vor Jord var meget mindre;
 Men og tillige meget mindre frem;
 Da saae jeg Stierne som Prikker tindre,
 Og ønskede Binger for at fange dem.

Da saae jeg Maanen ned paa Den glide,
 Og tænkte: gid jeg var paa Den der!
 Saa kunde jeg dog rigtig saae at vide
 Hvoraf, hvor stor, hvor rund, hvor klen den er!

Da saae jeg undrende Guds Soel at bale
 Lidt efter lidt i Havets gyldne Skid,
 Og glad og hevnst saae den atter male
 Om Morgenen den fjerne Diergtop rød,

Og tænkte paa den naadige Gud Fader,
 Som skabte mig og denne smukke Soel,
 Og alle disse Skabnings Myriader,
 Som vrimle fra hans Hænder Pol til Pol.

Med barnlig Andagt bad min unge Kæbe
 Den Bøn, min fromme Moder lærte mig:
 O gode Gud! o! lad mig altid stræbe
 At blive viis, og god, og lyde dig!

Saa bad jeg for min Fader, for min Moder,
 Og for min Søster, og den heele Bne,
 Og for ukiendte Konge, og den Stodder,
 Som ei mig krum og sukkende forbi.

O gode Gud! du skuer alt! du kiender
 Min Siel, og alle mine Tanker veed!
 End beder jeg; Men af! som Synder brænder
 Min Andagt ei med den Ufskyldighed!

S a g g e s e n.

En Klubsang.

Niels Lembæk var en Hædersmand i Norge,
 Sit Lands Besgjører, Lærer, Ven,
 Som for sit Navn behøved' ei at borge
 Et Sted i Rangforordningen.
 Han glimred' ei ved Høiheds Glænds,
 Og ei ved Krigens Laurbærfrands.
 Hans Minde skal velsignet staae
 Saa længe Plov og Harv kan gaae.

En fyrig Drift bandt tidlig Lembæk's Hierte
 Til sine tappre Fædres Land;
 Han længtes med en utaalmodig Smerte
 At worde det en gavnlig Mand,
 At aagre med sit Pund og Tid,
 Ved uberømt og stille Glim.
 Hans Minde skal velsignet staae,
 Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Stor for hans Mand blant alle Næringsstænder

Var den, som i sin Pandes Sæd,

Fremkøller Brød med Arbeidsvante Hænder,

Og gjør sin Stats Lyksalighed.

Thi uden Brød hvad er et Land?

Var Mundheld hos den kloge Mand.

Hans Minde skal velsignet staae,

Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Sin Videnskab han nu af alle Kræfter

Udbredte i sin valgte Kreds;

En Dondes Navn var det, han trængte efter;

Han søgte det, og var tilfreds.

Han søgte af den Værdighed,

Som boer i tavs Arbeidsomhed.

Hans Minde skal velsignet staae,

Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Fra Arilds Tid hist Gaarde ligge øde,
 Og fulle efter Dyrfers Haand.
 Kun Tidfel, Krat og Snaa er deres Grøde.
 De overtale Lemba's Vand.
 Velan! bliv min, bliv nyttig Jord!
 Lad ventlig Patriotens Ord.
 Hans Minde skal velsignet staae,
 Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Strax Ugen og de vilde Dyr maae flytte
 Fra deres gamle Boepæl ud.
 For Mennesker den halvnedfaldne Hytte
 Paa nye indretter Lemba's Bud.
 Hans Bink gior Eng og Ager reen
 Fra heele Dyffer mødsgrøet Steen.
 Hans Minde skal velsignet staae,
 Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Til Markskiel forviiste maae de hegne

Med stolte Mure om hans Jord;

Han rydder, saaer og planter allevegne,

Og alting trives, alting groer.

Det varer kun en flakket Tid,

Saa triumferer Lembaaks Flid.

Hans Minde skal velsignet staae,

Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Den hele Egn hans Kunst paa nye opmaler;

Knap liender han den selv igien.

Men hvilken Døst! hvor hans Exempel taler,

Og vakker Agerdyrkeren!

Sit sande Vel, hver Naboe troer,

Er blot at følge Lembaaks Spoor.

Hans Minde skal velsignet staae,

Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Mon Lembaks Flid til egen Vinding higer?

O! hvad er Guld for sig en Siæl?

Han prøvet Dyd og Stræbsomhed beriger;

Selv har han Nok i Brodres Vel.

Han stienkte Norge mangen Mand

Bed sig i Drift og Næringsstand.

Hans Minde skal velsignet staae,

Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Landmanden ei en større Ere kiender

Udi Niels Lembaks hele Egn,

End den at faae af hans agtbare Hænder

Et Drev og Plovens Solvertegn;

Ihi Lembaks sanddrue Tegn det gialdt

For hvad det burde overalt.

Hans Minde skal velsignet staae,

Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Sin Yndlings-Jid han og i Landsbysviser.

Besang for Klippens muntre Son ;

Han Agerbrug og Stræbsomhed anpriser

Enfoldig , yndig , varm og sien.

Gid hver , som bær en Digters Navn ,

Som Lembak , sang til Follegavn !

Hans Minde skal velsignet staae,

Saa længe Plov og Harv kan gaae.

Men Vren , som han stolt undveeg i Live ,

Forsølger ham med Marmorroes.

Vi Brødre og hans Minde ville give

Et velmeent Hederstæd hos os.

Den største Mand har ingen Slam

Af det , vor Klub besynger ham.

Niels Lembaks Noes skal evig staae,

Saa længe Plov og Harv kan gaae.

S t o r m.

Claus og Ole.

En Fortælling.

En Heltesang om Claus og Ole! —
 Brunladne Nektar i enhver politisk Skole,
 Du gode gamle Ol var Skyld deri,
 At Verten selv gik ikke frie,
 Men fik en Kindhest og en reven Kiole.

To Venner, som den lange Winters Tid
 Med Snak og gammelt Ol i Maanjes Kælder korted',
 Og som ved Statskunst snart, og snart ved smudsigt Vid
 Erstattede, hvad dem i Klogskab korted',
 Og hver, skiont ofte fuld, dog aldrig ypped' Strid.
 Min Musa sang, hvorledes frigerst Vid
 Sligt Pothist Venkab for en Tid forandred';
 Samt med hvad Heltemoed de efter Slaget vandred'

Til Raadstue-Riælderen at sove ud
Den Hidsighed, forvoldt af Ølets Gud.

Visen, som man veed', gier mangen Riældermand
Til et Drakel, der bestemmer Staters Skiebne,
Naar fra sin Lænestol med udrakt Haand
Han byder Ruffer snart mod Tyrker sig at væbne
Snart dommer, hvo der vinde bør et Slag,
Og snart i Polen de Fortrængtes Sag
Med ølet Veemod ivrig tager an —
Visen faldt i Clauses Haand.
Han drak, og læste, drak igien, og med en Glæde
Bed Venderst Nederlag sig reiste fra sit Sæde,
Og talte med en Fynd, jeg ei udtrykke kan.
Han med Victoria sin Tale sluttede,
Som hiin den store Mand fra en Balkon udbroste,
Imens en tapper Pøbel kielte
Sin Havn paa ubevæbnede.
Men Ole, som i fordum Tid
Var Krigsmand og stod Post, og sommetids til Polen,
Dog ei for Pghndren eller Etiaen,

Men

Men kun for gammelt Dis det overdrevene Bid,
 For Grovhed mod sin Hovedsmand —
 For Resten havde han det allerbeste Hierte,
 Saa sagde Verten, og hvor ved den onde Mand,
 Han aldrigborgede hvad han fortætte!
 Og hvor vel nu paa Ole klage kan?
 Af Noind Ole pirredes herved;
 Saa han usfordeelagtig domte
 Om Clauses Frydestrig, skönt alle ham berømte
 For en retsaffen Kristen Midkiarhed.
 Han fandt da ikke Lyk i dette Nederlag;
 Thi, sagde han, Broer Claus, holdt, var du Tyrken,
 Du glædtes ei ved dette grumme Slag.
 Ei er det Noes, naar mod en Svag
 Den Stærkere misbruger Styrken.
 Det var en smuk Sentents, og hvor vil nægte det?
 Men at forsvare! og en Tyrk at ynke!
 En Fiende af den hele Kristenhed,
 Som ei af Søndag:Aften veed,
 Ei drikker Brandeviin, ei gammel Ol vil smage,
 Som aldrig skottede de skionne Helligdage,

Ja gar foragter Mortens-Aften med!
 At ynke siige Skarn! Tie Broder Ole!
 Hvis ei, saa vil enhver som Riatter domme dig.
 Saa talte Verten, og heel viselig
 Vad ham ei paa Fornuft og Verdens Wiisdom stole,
 Thi see til Mester Grib med den skoblaae Nase,
 Som Fanden til og fra sig kunde lase,
 Snart giennem Windue, og snart igiennem Dor;
 Han Anne Høres Kat tvang til at giøre Smør,
 Tog fra den fule Mand, selv Huden af en Slagter,
 Ja, det som end vil siige meer:
 I ærlig Dobbel han med hunle Terninger
 Sneed Fanden for en Siel af en forædt Forpagter. —
 Nu gaaer han uden Brød, den Stakkel!
 Og, Broder Ole! veed du vel hvorfor?
 Han var de Lærde lidt for klog, min Broer!
 Hvad hjalp hans Klogskab ham? nu er han et Spektakkel
 Han drifter lidt endnu; men hvad det værste er,
 Han tigge maae, og kan ei mane meer.
 Saa gaaer det, naar for høit man vil med Grublen siige,
 Man gior kun heele Verden vreed,

Dg Satan binder kun derved,
 Thi sommes Klogskab er en Støtte for hans Rige.
 En anden Gang, naar jeg har lyst dertil,
 Jeg eder og fortælle vil:
 Hvordan den onde Aand, eengang for Gladstrands Synder
 Den plaged' ynkelig, klædt som en laget Flynder.

Tavs Gysen fulgte paa god Monses lærde Tale.
 Han selv med slue Smil smaaagotted' sig derved;
 Dg Ole Vægter, som i Skuret tidt krob ned,
 Dg var der nu, blev bleeg og skialo ved dette Under.
 Hans vægterlige Krop blev snart nu kold, nu heed,
 Dg meer han græd end sang: Nu strider Dagen under.
 Som naar i glade Sommers Dage
 En Tordenstøve sig reiser bag et Bierg;
 Først, kan man troe, ei større end en Dverg,
 Dg gulbrun som en Hestepandekage;
 Saa man i grønne Dal langt fra den ikke seer.
 Man synger, spoger, drikker, leer,
 Dg nu min lille Dverg, brun som en Pandekage,
 En iisgraae Riempe er,

Og bræker gyselig i huule Tordener.
 Nu ingen Hyrde spoger meer :
 Og , det man uden mig kan sagtens vide ;
 Hver pakker sig , saasnart han kan , tilside :
 Saaledes Bredens Ild i Clausens Navegrube
 Det gode gamle Ol til heien Damp mon syde ;
 Og som man seer hos Brøggerne
 At Dampen stiger op til Vosterne ,
 Saa steg og Plets Damp til Hiernens Pulsterkammer ,
 Og Bertens Tale var som Olie ,
 Der nætte Clausens redelige Flamme.
 Nu brød den ud , dog ei saa stærk som Torden ruller ,
 I et af Eder og af Skieldsbord blandet Bulder :
 Og Talsen endtes med et vældigt Næsedrag ;
 Saa der gik med det halve Dag ;
 Og man har sagt for vist , at Oles Næse
 Stod aldrig siden meer saa rigtig paa sin Post ,
 Og at Noisen han ei meere kunde lase
 Saa tydelig som før , hvorfor han dog var roest.
 Som naar to Bierge sig ved rasend' Strøm løsrive
 Og Næsestyvere hinanden give

Saa

Saa Ilden gnistrer rundt omkring,
 Og somme grine ved den underlige Ting;
 Saa Ole, som ei Eroas Wiisdom kiendte
 Af Hævn og Næsedragets Smerte brændte,
 Forglemte sig og Ven og Vært og Pl og Bort,
 Og med en Kiempes Styrke soer
 Med vældig knyttet Haand, batst midt i Clausens Pande.
 Her laae en nedtraadt Hat, hist en forknuset Kande.
 Hver søgte nu at stuele sig;
 Thi alle frygtede for disse Heltes Brede,
 Og tænkte viselig, at man i Slagets Heede
 Paa en Ukyldig læt kan og forgribe sig.
 Man horte Graad og Skrig af Vertens Kone;
 Hun klagede som en medlidende Matrone
 Det dyre Venstabs Brud. — Mis miavede derved,
 Og traadt af Oles Fod heel usorgsigtig,
 Forglemmende, hvad han var Huusets pligtig,
 Han Moers Toffel giennembeed.
 Saa gierne Mons vil hende trøste,
 Saa kan han ei, thi nu han seer
 At Slaget alt for tyrløst er;

Thi Heltene meer Bl end Blod udofte.
 Alt tvende Kruse er ei meer ;
 Og Lyset sprutter blant de øllede Ruiner ,
 Hvori det faldet er.
 Han reiser først sit Lys , som somme Wiise ,
 Der føre Orden ind blandt Menneſker ,
 Og ſkabe ſeer Uordener
 Med deres Praas , ſom de for Solens Klarhed priſe.
 Saa ſtod vor Bertes Praas og ſprutted' EtnazGniſter ,
 Imens han ſelv , (et uhort Heltemoed,)
 Iblandt Ruinerne af Krus , blandt Bl og Blod ,
 Den tappre Oles Haand af Clauses Haartop vrifter.
 Men Ole, der , af Høvn , ſom Heklas Indvold brændte ,
 Sin Ven , den tykke Mons , ei meere kiendte ,
 Men tog ham muelig for en Tonde.
 Man ſiger : man ei ſeer ſaa viſt i Vredens Bronde ;
 Ja nogle ſige og : at man i mangt et Raad
 Knap nok med TittesGlas den lærde Præſes kiender ;
 Thi han ſkal ligne ſnart et RødvinsFad ,
 Hvorpa , Gud veed hvordan ! er kommet Veen og Hænder.
 Ja der ſkal være dem , hvis Aſyn Fanden blænder ,

Der sigte kun: Paryk, ei Hoved paa ham sad.
 Saa, skiont den tykke Mouses Dom
 Var et Orakelsprog i alle Tvistigheder,
 Og han den sikreste Fortolker og Veileder,
 Naar Aftenposten og de mørke Taler kom;
 Ja man vil sige, han har fuldt det heele Rom)
 Med Baglast i hiin Baad for lærde Stridigheder;))
 Dog maatte han et Stod af Ole tage.
 Men den, som vil til Herens Tempel drage,
 Ei frymper sig, om han een Gang saldt ned,
 Og folbhyterede derved.
 Han gaaer nu modig frem, bevæbnet med en Kande,
 Fyldt af den Nektar; Drik, som tit i Oles Pande
 En Glædes Pirren foraarsagede;
 Han horte gysende, hvor Ole hvinede;
 Han aabnede sin Mund; — den arme Mand
 Gik knap begyndt et O, som Ole skulde sige,
 For Ole brat, med bagvendt Haand,
 Paa knap begyndte O en Circumflex ham sendte,
 Saa vores Vært, som Græken ikke kiendte,
 Forvandler lige brat Omega til et A,

Imod Grammatica.

Vor Vært sig saaret nu af Slaget giver
 Med sin Accent, og see! han regnes fal
 Ibland de Patriots's Tal,
 Der Pressigen saae for den velmeente Iver.
 Men som et svagt Partie bør altid see
 At saae sig Allierede;
 Han i sin Nød sig da erindrede
 Om hine Aaalgraas Sangere,
 Hvi's ynkelige Vraal om Matten tit opvækker
 Den Sovende,
 Og mangen nyebagt Thy ved Pibens End forskrækker.
 Vor Vært indbyder tvende Aaalgraas Benner,
 Med pigget Stav — og siger grædende:
 (Thi hvo kan vel ved Pretaver lee?)
 Seer til, graachielsnte Mænd at finde Byens Svende.
 Hvo skulde troe, de Ord forskrække Heltene?
 De søge Gaden med en heel Armee af Eder,
 Som Ole ynkelig udsnøylede.

Som Edderkoppen seer to feede Fluer
 At dandse paa et Vindue,

Og enfter dem i Væven snart at see,
 Og smager deres Blod i det han dem beffuer, —
 Nu rorte de hans Væv, der hange de —
 Og hurtig hen til dem han tilser,
 Og derfom Edderkoppen smiler,
 Han binder dem vift smilende.
 Saa Vægterne; — enhver fin Helt angriber,
 Og, under Harmonie af Naboe-Brødres Piber,
 Dem føre til et rummeligt Logis,
 Som de, ifald de vil, kan sove i,
 For Seng og Barwegangfte frie.

Vi gaae!" var Oles Ord, „ hvor Skiebneen hyder.
 Men til det Helteblod, som af mit Afryn flyder.
 Og tænk, o staalgraae Mand! en ublid Skiebne dig
 Kan give Kappen paa, som ofte hænder sig;
 Ei er det Selvfab Død, som tieler Vægterftiger,
 Og fvag i Sønnen er din Stav med hvaffe Pigger.

Ham horte Vægteren med grum Koldfjendighed,
 Og smilte vægterlig derved:

Hør Kammerat, hold Mund, og spot med dine Piige!

Din Snak vil ikke meget sige;

Jeg fører dig Broerlik til det bestemte Sted,

Og om du Diævels var, saa skal du dandse med.

Da talte Claus: min tapre Ven, Broer Ole!

Vi gaae som Helte. Skjul din Næse med din Kiote;

Thi Kulde er skadelig. Jeg skulde med min Haand

Selv hjælpe dig; tilgiv jeg ikke kan.

Ved sig heel trøstelig og vel indrettet Tælen,

De tumlede alt ind i Raadstuesalen.

Nu aabner sig den frygtelige Dør

Med en veemodig Klang, og hæftig Knagen.

Mørk Huusen er, ei saae den mindste Glimt af Dagen,

Og Helte gysse maae, som ikke saae den før,

Nu synke de i Huusen ned,

Og Dørren lukkes sukkende derved. —

I en Vens Stambog, som reiste til Ihen.

Held følge dig, min Ven! hvorhen du vandrer;
 Vær, hvor du kommer, stedse lykkelig!
 Og, kient du Lust og Opholdssted forandrer,
 Saa bliv dig selv dog for bestandig lig.

Saa flytter Himlen med dig, hvor du reiser;
 Et ædelt Hjerter skaber selv sin Fryd!
 Det Land, hvor nøgne Jids-Koloffer sneiser,
 Omdannes til et Paradiis ved Død.

Og meget mere Ihen, som allerede
 Er i sig selv et halv Elaraffenland!
 Hvor man kan blive deilig tykke, seede
 Med Haloten af din Godhed og Forstand.

Men, naar du sidder nu engang i Tiden,
 Og gøtter dig ved opfyldte Plikt og Gød,
 Og, som jeg haaber snart vil see, ved Siden
 Af elste Kone — bliv kun ikke rød!

Du har vel og, som andre Folk, en Pige;
 Hviß ikke, faaer du ganske sikkert een; —
 Lad da, min * * ! Tanken stundom stige
 Op over Bælt og Spraaee, til din Ven!

Baggesen.

Til Climene.

Naar jeg dig seer, Climene, o! da beder
 Din Elsker: gid jeg latter Døe var!
 Og, naar du synger Elskovs Saligheder:
 Gid Siet og Krop var kun et Prepar!

Naar Duften af den Ambra, dig omgiver,
 Mig aander hen i en vellystig Død;
 Da denne Bøn min allersørste bliver:
 Gid jeg med Næse overalt var fød!

Og naar jeg, slynget tæt i dine Arme,
 Med Bryst mod Bryst til Himlen løstes op;
 Da onsker jeg med Cyprisorist Varme:
 O! gid mit heele Jeg var latter Krop!

Og da, naar dine Læber mig hendyffe
 Med Kys i Kys i en Elskiff Blaud;
 Da beder jeg, for ganske dig at kysse:
 O! gid min heele Krop var lutter Mund!

Rom! lad mig see dig, hore dig, Elimene!
 Duft om mig! favn mig! kys mig altid her
 Paa cengang; o! saa beder jeg allene:
 Gid jeg maane altid blive den jeg er!

B a g g e s e n.

En Drilkesang.

Hvis jeg var riig, saa raabe alle Munde;
 Og saa forstod dog kun at nytte det.
 En Kunst, som alle og enhver vil kunde,
 Den kan de fleste gierne meget slet.

„ Hvis jeg var riig, med Ser jeg vilde fiere,
 „ Og blev Baron, om ikke Ereclienz,
 „ Da skulde Du mig Reverenzer giere“ —
 Og lee Dig ud ved hver en Reveren.

„ Hvis jeg var riig, der ikke skulde være
 „ Et Slot som mit, i Florenz eller Rom.“
 Hvad hialp det Dig? jeg onsker intet mere,
 Naar kun min Wiin, en Ven og jeg har Rum.

„ Hvis

„Hvis jeg var riig, jeg blæste Staden noget,
 „Og købte mig en prægtig Herregaard.“

Hr. Ven! det var en Lykke for Din Føged,
 Som blev din Eftermand om nogle Aar.

Hver har sin Drm. Som Drager nogle ruger
 Paa det, som andre unndt kaste hen.

Om jeg var riig, jeg vidste det at bruge,
 At være viis, og mine Brødres Ven.

Jeg lod mig da udsøgte Vine komme
 Fra hver en Egn, hvor gode Druer groer,
 Og store Flasker, som blev aldrig tomme,
 Stod Skoleviis omkring mit glæstrie Bord.

Hver munter Tyr velkommen skulde være,
 Og muntreere gaae fra min Glæstefal;
 Den sorgende indbød jeg did at lære,
 At Verden dog ei var en Jammerdal.

Da fulde Speg og munter Sang oplive

De fulde Glas, og Vensteb trone der.

Mit Huus da fulde Glædens Tempel blive;

Jeg Esculap imod Befymringer.

O! vilde mig den blinde Gud bønhøre,

Og gjøre mig saa rigtig som mangen Nar!

Hvo stionsom ned det Smaa' fik tit det Storre;

Kom, vi vil drikke op det Lidt, vi har.

Kahbek.

Kulimar

Kulimar og Akmabed.

So sande Venner levede

I Monomotopa,

Et Land i Afrika;

Hvor Venskab, siger man, er langt trofastere

End her blandt Europæerne.

Engang, da begge laae i Søvnens bløde Arme,

Mens Duggen kølende forjog den tykke Varme,

Staaer Kulimar i Skrak op fra sit Hvilested,

Og løber stennende hen til sin Akmabed.

Han vækker Slaverne, som laae ved Herrens Side;

Det var just paa den Tid, da gyldne Dromme glide

I en midnatlig Røe paa Siel og Sandser ned.

Rød griber Akmabed sin Pung, og væbner sig,

Og iiler til sin Ven: hvad kan bevæge dig

At komme saa i Nattens tavse Mørke?
 Jeg laae — just i en herlig Blund;
 Du pleier ogsaa selv ved denne Strund
 I Søvnens Favnetag din matte Krop at styrke.
 Har du maaskee i Spil, tabt al din Eieendom? —
 See her er Guld — maaskee en nedrig Fiende — kom,
 See her er Staal — maaskee at og et eensomt Veie —
 Tag min Slavinde med; hun venlig er og kion;
 Vær kun ei sølesløs ved hendes omme Pleie;
 Du vinder hende vist i Lou.
 Nei! svarde Kulimar, tak for dit brave Hierte!
 Jeg trænger ei, men hør! i Søvn syntes mig,
 Jeg saae dig, ei som nu, men bleeg og underlig;
 Og denne fæle Drøm er Grunden til min Smerte.

Hvis Kierlighed var størst? Døm selv, o Læsere!
 Det Spørgsmaal er vel værd, at du det overveier.
 O lykkelige Du, som eier
 En Ven af dette Præg, sig er mit Billede
 Da trufter vel, og har jeg sagt

Alt hvad der siges kan om denne søde Pagt?
 En Ven, som græder med dig, naar du græder!
 En Ven, som glæder sig, naar du dig glæder!
 Saa falde Sorgens hvassse Pile
 Afsmægtige ned fra dit stærke Bryst;
 Saa seer du hele Jorden smile,
 Og haaber vaagende, og drømmer idel Lyst:
 Han følger Dig med Hjertet hvor Du gaar,
 Han søger i din Siels de skjulte Braer,
 Og naar han har udgrundet, at du trænger,
 Saa gaaer han dig imod, og sparer dig den Skam:
 At aabne dine Saar for ham.
 Han siger: mit er dit, kom sorg nu ikke længer!
 En Drom, et Ord, et Blik, den mindste Bagatel,
 Naar det angaaer hans Ven, er vigtig for hans Siel!

Og du Rehbinder, du min Ven i Afrika!
 Med hvem jeg berlede tidt Nei og Ja
 I et fortroligt Venkabs fulde Glæde!
 Tillad mig nu, i Kiebenhavn, at quæde,
 Kun nogle af de Træk, som skildre dig,

Tag denne Sang til Venstabs-Pant af mig,
Ond den endnu fra dit Algierste Sommersæde;
I Lafontaines Bog er den et Billed.
Vi begge vare dog blandt Afrikanerne.

G. H. Olsen.

I Anledning af den unge Hermann Henrich Konemanns Død.

Jeg leies ei til Sang. Min Muse lyder
 Ei Mecenaters og Patroners Bud;
 For Guld den aldrig kalder Laster Dyrer,
 Og aldrig Jordens Dievel Jordens Gud.

Neen er min Harpe. Aldrig klang dens Strænge
 Ved Festlighed til Bagatellers Priis.
 Den rige Daare dee; men den skal hænge
 Taus, uden Ryd om Kiøbenhavns Fortiis.

Men af! naar Dydens Sen forlader Jorden;
 Naar Godheds, Wiisdoms Ven forlader den;
 Da græder jeg, og Harpens hule Torden
 Forkynder, at jeg mistede min Ven.

Alt! i sin Kommes Inse Morgenrøde

En Svæl for dig, mit Fødeland sank ned;

Du tabte, da min unge Christen døde,

Du; thi jeg veed det, tabte meest derved.

Og du, som kender Følelse, hvis Hjerte

Kan blode ved at høre Brødres Skrig,

O! deel en Faders og en Moders Smerte

Ved en betroet Engels kolde Læg!

Og græd med mig, som Himlen gav den Lykke,

Hver Dag at see ham kundskabsgribt sin Siæl

Med blomstrende Fuldkommenheder smykke,

Til Fædres Fryd og Fødelandets Held!

O! han er død! jeg saae hans Siæl, og spaaede:

Du blive døende Fædres Trøst;

Du bliver stor engang i Fredriks Naade,

Og elsket i hver ædel Landsmands Byst.

D! han er død, den ædle, fromme, gode,
 Bort Haab, vor Fryd er Kinst i Gravens Skød;
 Nu raser Sorgen der hvor Velsøst boede;
 Skræk tordner der, hvor Gladens Hymner lod.

Thi han er død, og kommer ei tilbage;
 Forgieves er hans Moders smme Skrig;
 Forgieves er hans Faders smme Klage;
 Omsonst jeg sukker, græder ved hans Lig.

Forgieves stræber zittrende Camene
 Den Trost, hun mangler selv, at stamme ud;
 Dig, Fader! trøster ingen Melpomene,
 Dig Moder ingen, ingen uden Gud.

Han tog ham. Alt for flid til Stov, han lyste
 Og tog sin Dindling atter i sin Haand,
 Keen som han sprang deraf — og Drengen smilte
 Ved Herrens Bink, og glad udgav sin Mand.
 Baggesen.

Med en Rose til E.

Som Morgenens rødmenende brøder
af Sten fra Biergenes Top;
Saaledes min Rose den skyder
Sig frem af dens bristende Knop.
Hvor god, hvor uskyldig udbreder
Den Glæde og Velsøst til hver!
Kom du, som jeg evig tilbeder,
Dit Villedde finder du her!

P. B. Olsen.

Da jeg laae paa et Fjeld i Algier,
og saae ud over Søen.

Min Ven J. Wolf helliget.

Gud, naar jeg er hos dig, saa svinder hele Jorden
For min henrykte Siel;
Som Støvet for et Bær, der, svebt i Ekraft og Torden,
Gaaer rundt omkring et Fjeld;

Og naar jeg sofer dig, naar Helligdommens Aande
Beslafer mig med Tryd,
Med Kraft og Mod i Kamp, med Glæder midt i Vaande,
Og styrker mig til Dyd;

Da er jeg lykkelig, da bær jeg ingen tænker;

Da er jeg stor og frie;

Mit Hjerte søger Fred, min Siel er høi og tænker

Foruden Sværmerie.

Gud, ene sande Gud, som ene evig glæder

Din tro Tilbedere,

Og lønner ham med Liv og Lyst og lutret Hæder

I giennem Sæfterne!

Opliv mit fulde Dyrst, o Gud, min Gud og Skaber!

Omstraalet af din Glands

Begynder jeg min Sang, vær med mig, og jeg taber

Ei nogen Laurbærkrands;

Begynder jeg min Sang! — men hvor skal den begynde

For at looprise dig?

Paa Himlens hvalte Kreds? — nei: jeg vil først forkynde!

Tilraaber Jorden mig,

Saa seer jeg paa den Jord, hvøs Lyngde er dens Vinger,

Saa seer jeg paa mig selv;

Hver Aare, hvert et Lev forraader Herrens Vinger,

Dg hvisker til mig: Skielo!

Skielø for at synge det, som den Uendelige

Har dannet ved sit Ord!

Hør, flue, og sol, og lad en vinger Sanger sige

Op fra sit Blomsterbord,

Dg synge om sig selv, og om sin Gud og lære

Din vellystdrukne Siel:

Af han, som skabte den, han bød den og at være

Fortolker af sit Vel.

Hvor stier du hen min Aand? — Paa Havets selvblaae Bunde

Der kiel din stolte Lyk!

Du saae dem, da du gik fra Fædrefrigets Lande

Til Barbariets Kyst!

Umaalte Ocean, hvo talte dine Draaber
 Med i det hule Skib,
 Af Jordens svære Krop, hvis Søner du tilraaber
 At søge dig om Brød?

Hvo veiede dig af i dit bundløse Leie
 Mod Landet, som du søger,
 Saa dine Dunster ei kan gaae, men maae pleie
 Os giennem Himlens Skjer?

Hvo grov dig sikker Stie igiennem Jordens Harer,
 Til du undfangede
 I Klippesengene de kolde Born, hvis Taarer
 Mig nys begejstrede?

Saa vorde disse smaae — Hvo bød de stolte Floder
 At bære Dag og Nat
 Taknemmelige frem til der' utømte Moder
 Den evig skyldte Skat,

Hvo lagde Bidsel paa det fraadende Uhyre?

Hvo tvang dets geile Ring?

At det Urolige dog drukner ei en Myre,

Dog sluger ei en Ring,

O du, som forde mig hen over disse Huser,

Du skabde dem og mig! —

Din Himmel var mit Skjold, hvor Døden gaaer og stuler,

Og viser sig og dig.

Hvor Leviathan gaaer i Stormens skumle Furer,

Og finder Kulden sed,

Og tumler sig, og seer paa Skipperen, som lurar;

Kun seer den ei sin Død.

Der gaae og Skibene imellem Jordens Zoner,

Og dandse skummende

Hen over Hvalerne, og skrække Millioner

Ned i Afgrundene.

Hvad frekke Krop har først lagt Broe paa disse Belger,

Dg vovet sig derpaa?

Har Elskov styret den? ja, naar en Elsket følger,

Da er det sødt at gaae.

Endog paa Vandene, til Seter, til Barbarer,

Dg til Orkanerne!

Til begge Indier og deres brune Skarer,

Dg til Jordpøsterne;

Men naar — saa tænkte jeg, og hørde Volgen steie!

Min Siæl var fuldt med Gud,

Mit Hierte med en Brud,

Dg vaade Bierge sprang forbi mit vaade Pie! —

G. H. D i s e n.

Sang til min Ven J. Brodersen.

Et lidet Bord, og tarvelige Rætter,
 En trofast Ven, et godt Glas Vin,
 En yndig Slut, som glad og kielen sætter
 Sin Lykke i at kaldes din;
 Er det ei Quintessenzen af
 Al Fryd, som dette Liv os gav?

Skue Jægeren, som rask og modig henter
 En Mad, som krydres ved hvert Fied;
 Han lever ei af Kapitalers Renter,
 Han trives ved sin tielte Sved.
 Guds Jord som en Wildbane er,
 Hvor Død og Frihed groer for hver.

Dg naar du da gaaer frem, med Smil i Piet,
 Gaa Dydens stolte Kongevei,
 Utrængende og med dig selv fornoiet,
 Dg naar dit Hierte sviger ei,
 Da fandt du og en trofast Ven;
 Elst først, du elstes vist igien.

Dg naar du med din Ven gaaer om og stuer
 Alt Jorden i sin Herlighed;
 Saa finder du vel ogsaa noasle Druer;
 Nyd dem, og styrk dit Mod dermed.
 Estrax flyder Blodet frit og let,
 Dg alting synes godt og ret.

Frue Venus er saa underlig en Moder;
 Snart smiler hun, snart er hun streng;
 Dg Elkov er saa fuld af svare Moder,
 Da Veien lang til Brudsfeng;
 Saa jeg ei vel affhandle kan
 En Kunst, som brød saa mangen Mand.

Men er du end iblandt de Lykkelige,
 Som Kierligheden kronet har,
 Blandt Kongerne i Amors store Rige;
 Gelo dem var Eliebuen tidt bisar;
 Tom da et godt Glas Drueblod;
 Saa bli'er din Eliebue mild og god.

Du Vinens Gud, Du Corrigsuldes Fader!
 Kom giv os Rod og Roisomhed!
 Naar du os bliid din runde Haand oplader;
 Saa regner Fryd og Styrke ned;
 Saa troe vi Fader Hopes Ord:
 At vores er den bedste Jord.

G. H. Olsen.

Bias.

 B i a s.

I gamle Dage, siger man,
 Der levede i Grækenland
 (Et Laud, som nye og gamle enig prise)
 Saa mange stolte store Wise.
 Forstaae mig ret! jeg stolte kalder dem,
 Som gaae uboielige frem
 Paa Vrens tornesfulde Bane,
 Som dable fielt enhver forældet daarlig Bane,
 Da spørge lydt den sande Wiisdoms Bane;
 Da store mener jeg, i Flid og i Forstand;
 Thi det var nok til stor i Grækenland;
 (Hos os er stor vel noget andet;
 Thi dette Ord er meget blandet;
 Saa kalde Philosopherne
 Et Ord, som taaler meer end een Bemærkelse)
 Blandt disse Wise jeg særdeles priser een,

Og det er Bias fra Prien.
 Engang da Fienden i sin Brede
 Kom Byens Mandskab til at svede,
 Gik Bias usøgt omkring,
 Og plantede Mod i de betrængte Eskarer,
 Og lærte dem at trodse alle Farer,
 At møde Døden selv i raske glade Spring.
 Den sande Wiisdom giver Mod,
 Og da først ære vi med Ret en Wiisdoms Dyrker,
 Naar han, med eplyst Aand, og med en Ild, som styrker,
 Gaaer om blandt Jordens Børn og adler deres Blod.
 Men Mod og Mæle var forgievet denne Gang.
 Prien erobret blev — og uden Afskeds-Sang
 Tog hver til Byens og skyndte sig
 Med Pisk og Pæl forfærdelig.
 Vor Philosoph gaaer rolig og betragter
 De mange underlige Fagter
 Af Folk, hvis Hjærter i en lig Betuttelse
 Gaae Kæbengang lige ned i Hælene.
 „Hei da! Hr. Philosoph vend om!

„ See til du frelse kan lidt af din Eiendom ;
 „ Da gior som jeg , og Rynd dig saa og kom ! ”
 Saa freeg hver flygtende ; men Philosophen soarer :
 Min Ven ! jeg har i mange Aar
 Erhvervet Skatte , som mig følge hvor jeg gaar ;
 Dem bærer jeg med mig , og trodser alle Farer ,
 Og alle Dovere , og alle lumste Snarer.
 Saa flygtede Priens Indbyggere ,
 Da Vias med , som smilende
 Beslæger dem og spotter Fienderne .

Men nu , i denne gyldne Alder ,
 (Saa kalder jeg en Tid , da hver en Siæl paakalder
 Det glimrende Metal , som gior saa stort Aabalder ,
 Da Viget , Jæstninger , og alt for Guldet falder ,)
 Prøv nu at melde dig med sig en Eiendom ,
 Og see , hvor langt du dermed kom !
 Om du end viis som Vias var ,
 Og selv en Vias til paa Nygen bar
 Har du ei Guld , saa bli'er du kun — en Nar .

G. H. Olsen.

Til S*

paa hans Fødselsdag den 4 Oct. 1782.

Nu lyde festlig glad min Sang,

Og munter vare Tonens Gang,

Og Verset lystig glide! —

Jeg sad tilforn og tænkte paa,

Hvad Kors og Nød saa mangen maade

Her under Maanen lide.

Og Tanken løb saa vide om;

Den sandt fuldt nok, i hvor den kom,

Af Kummer, Sorg og Weie.

Da mærk hver Udsigt — noget vandt

Mig da i Sinde, og strax svandt

Hver Taage fra mit Pje.

Thi jeg erindred', Du, min Ven!

Har bragt et Leveaar igjen

Saa lykkelig til Ende.

Jeg gratulerer først; — og saa

Til denne Drom Du villig maae

Et agtsomt Pre vende.

Som jeg i Nat i Sengen laae

Og sov, jeg drømte, at jeg saae

Dig spæd i Buggen hvile.

Du sov saa sødt og tryggekis;

Ekstaaender saae jeg staae om Dig,

Og venlig ad Dig smile.

Som Sneen hvid, som Ether blaae

Var Dragten, den de havde paa;

De hopped' let og sprunget

Om Buggen om, og idelig

De sang, som det og syntes mig,

Jeg dem saa horte stunge:

- „ Vi ere Elftsaander, hvis Glæde det er
 „ At tiene og vogte de Unge ifær;
 „ Fra Himlen vi monne hidkomme,
 „ Vi give Dig Gaver, vi ere Dig huld,
 „ Vor: Gaver er gieve og mangefuld,
 „ De flulle Dig faare vel fromme.“

Saa fang de alle i Kredfens Ring;
 Og Kredfen gik om Buggen omkring.

Den første begyndte faaledes:

- „ Du ligne Din Fader, Du vorde hans Søn!
 „ (Jeg veed, at Alherren mig horer den Bon)
 „ Hans Aland den over Dig hvile!
 „ Med Kraft, fom Din Fader, med Iver og Mod
 „ Med Vidfkab til Vre, og Maalet imod
 „ Paa Vanen Du freidig fremfite!

„ Du vorde Din Moder til Glæde og Trøst,
 „ Og som Du opvorer, saa vore den Lyst,
 „ Du flæber i moderlig Hierte!“
 Saa sang den anden i Kredsens Ring;
 „ Som Kredsen gaaer om Buagen omkring,
 „ Saa flæer og, hvad jeg nu begierte.“

Den tredje talde: „ Gid Gædskende med
 „ I Medgang og Modgang maae glæde sig ved
 „ Pmtelskende Broder at finde
 „ I Dig! — og fremdeles saa vorde Din Varm
 „ Ved Vennernes Elskne deeltagende varm;
 „ Du hylde Dig Venstabs Gudinde!“

Om Elskøes Fryd og Elskøes Tvang
 En Haand vel ogsaa mumlende sang,
 Det jeg saa ret ei hørte. —
 De Haand i Haand gik om i Ring,
 Og quod og dansede rundt omkring. —
 Jeg vaagte; — alt var borte.

N.

Epigram.

Vee den, mod hvem Lucifer *) skrive!

Ei, som de ei glendrive! let;

Men, skal man deres Naad glendrive,

Saa maac man — lase det.

Kahlef.

*) Hor. Sat. 4.

Til Fædrelandet.

D Fædreland, hvad Yndighed
Beholdt du i dit hulde Skiod
For den Urolige, som leder
I andres Lande efter Brod?
Naturen gav ham dig til Moder:
Hvad gavner det at flytte Moder
Paa fremmede Næbbedde hen?
De savne deres vante Pleje. —
Hvert Dyr løb bort fra ukendt Pesej,
Og jilde til sit Hiem igien.

Den trætte Hyrde vogter troia
 Og driver glad sin muntre Hiord;
 Og kiedes aldrig ved den Volia,
 Hvor han for hule Snese Nar
 Saae første Gang de blide Dage,
 Hviis Morgensmiil ham holdt tilbage
 Ved kiere Fædres Arnesed. —
 Med Hunger kryder han de Retter,
 En troe Mandinde for ham sætter;
 Hans Dag er Fryd, hans Nat er Fred.

Betslag ei en Jisflegged Rapper,
 Og ei den solebrandte Moor;
 Hiin fandt mod Kulden varme Rapper
 Der, hvor han fandt sit lekke Vord;
 Og begge sang i skionne Viser
 Om Jester og om Paradiser —
 Bel mangler dem den fine Smag;
 Men hvor man taler Hiertesproget,
 Hvor Frihed frevet staaer paa Aaget,
 Der smages Livet med hver Dag.

Hvad Ørken, eller hvilken Hule
 Er sæl for den, som sødtes der?
 Maae sig den milde Kunst end kiule
 Hvor Dumbhed endnu-Sceptret bær;
 Hvad har dog ei Alsader givet
 For der endog at giøre Livet
 Sædt for de sødte Bergere?
 Og neppe vil Barbaren bytte
 En Krog udi sin Fedrehytte
 Mod et af Sans-Soucierne.

Saa vidste Slaveren at dese
 Ud til hvert Land sin Kierlighed,
 Omgav med Liv og Lust det Hele,
 Hvor er hans Raades Hvilested?
 Fra Middagsfredsens heede Ørkner
 Til did, hvor Druesaften storkner,
 Jeg et Amphiteater seer,
 Forskiellig Mont, en Herrens Have,
 En Bog, hvori Newtoner stave,
 Skue, Landsmand! nyd et Eden her!

G. H. Olsen.

En Klubfang.

Urrig slog Stærkoddet Rynker paa Næsen ,

Da han saae Jungs vellystige Bord.

Kieltringer ! hvad er det for et Bæsen ?

(Saaledes lode hans truende Ord)

Er dette at leve paa nordist Manceer ?

Ei Kamper , men kialsne Syddoer jeg seer.

Stammer Du ned fra de mægtiae Froder ,

Du , som har sig en ukongelig Glæde ?

Du gjør en god Dag ; din trolose Møder

Lod sig vist krænke i Len af en Træl.

Mens Sværdene ruste , Stegvendere gaae ;

En ærlig harst Skinke man neppe kan faae.

Med Leires Konning hvo ikke vil rage

I Engles Indvold, bli'er her ikke mat.

Helte fra Oldtids ukunstede Dage

Finde her neppe en spiselig Mæt.

De bløde i Sæder, de seige i Krig,

Kong Ingel! til Taffels de helst gaar hos Dig.

Saa taled' Wisins haardknokkede Bane,

Kongers og Voldsmands og Ridingers Skrak;

Det var fra Ungdommen blevet hans Bane

At være bitter, uhøflig og fræk.

Den pyntede Hofmand Venaelsker al;

Al Angest hans Madlyst aldeles forgik.

Hoffpillemanden tog Harpen i Hænder,

Haabende dermed at stille hans Harm;

Men ham Stærklodder et Stegebeen sender

Midt i hans Bane med drabelig Arm.

En sorgelig Ende den Lyssighed al,

Der vankede Hyleu for Sang og Musik.

Dronningen selv vil med Bægeret prøve

Om ei et Smil var at sølke af ham ;

Om denne barske og frysende Løve

Skalde ei kunne ved Viln gøres tam.

Hun rækker ham Slaasen ; han slænger den hen

Den Grobian ! og spilder hver Draabe i den.

Skiont han nu syntes forhardet at være

Mod al Fornøielse uden for Krig ,

Ser jeg dog vove min digteriske Ere,

Om nogen af Jer vil vælde med mig.

Af Pounche havde gjort ham saa mild som en Kat ,

Naar den i sin Pote en Muus griber fat.

Synet af Klubbens fortroelsige Vosse ,

Rugten og Dampen , som følger deraf ,

Det var alt meer end han kunde udholde ,

Om han fik Hæld til at bryde sin Grav ;

Men nipped' han blot til det rygende Glas ,

Han bad os ved første Vacanz om en Plads.

E t o r m.

Det

Det fortvivlede Mord.

Hvad Ondt kan Spil dog ikke forårsage!
 Nys har man et Exempel seet;
 I London eller her, det kommer ud paa eet;
 Thi Tingen kan desværre sig tildrage
 Gaavel i Danmark som i Engelland,
 Paa alle Steder tort, hvor Polstpas spilles kan.
 Jeg uden Omsvøb altsaa vil
 Fortælle det til Skræk for hver, som elsker Spil.

I Selskab med en Deel anstændige Personer
 Af Fader Adams og af Moder Evas Kien
 Besandt sig en Minervas Son,
 Hvis Sial og Krop med Riolen og med Vesten
 Etcetera, hvad han nu havde paa,
 Bar netop Overflud til forrethye Kroner,

En snu, elskværdig, ung Person for Resten,
Men Poltspassist fra Top til Taae.

Theeborhet bort. Man Spillebordet henter.
Hans Majestæt Kong Caro, Dronning Coeur,
Prinds Dieg, og allermest Dref Serviteur
Han ventlig hilser, og af Glæde straalet
Hans Die, som en Drankers, naar det seer
Citronsaft, Sukker, Rom og Vand i store Skaaler
Et blandes, lig vor Verdens Elementer,
Naar Tiden er ei meer.
Han spiller, det gaar godt, og endnu vældig
Er Glæden i hans Bryst; men af! med et
Beet paa sin beste Ven, paa Dref Balet!
Han spiller atter, er uheldig.

Hvo med de første taber, siden vinder:
Opmuntret Haab; men snart og det forsvinder.
O gramme Elskbue er det ret?
Ej endnu engang perdu paa Dref Balet.

Een efter anden Kronerne borttrille;
 Fortviølet bli'er han ved ulykkelig at spille:
 Forbandet! — atter tabt — Que Diable! — intet andet;
 Han taber — Tøufel! — intet hjælper det,
 Paa dansk, paa fransk, paa tysk, og altid reent forbandet —
 Endnu engang, fordomt! en Veet paa Tres Valet.
 Ulykken vover, Raseriet fliger
 Med den — hvert Kort, hans beste Kort: Ven sviger;
 Døbt synker Modet under Tabets Vægt —
 De tyve Kroner gaar, trods Klover: Knægt.
 Halvparten af hans Værd, hans heele Siæl
 Er der hvor Haabet selv sig ikke tør formaste
 De runde flugtende Personer at antaste.
 Ulykkelige Kortspils Træl!

Fortviølet Nolighed sig paa hans Kinder maler,
 Ei mindste Diable han ndstoder meer;
 Mørk som hans Siæl er Diet; men hans Dvaler
 Man bedre nu end forhen seer.
 „ Hvad fattes Dem? — hvorf! staaer det sig, Broerskille? “
 Man spørger — Herligt! svarer han, og leer.

„ Og!

„ Oh! vi vil gjerne holde op at spille!
 „ Spil, Søster! spil et Stykke paa Claveer!“
 Mal a propos, Adagio! dens Toner
 Forstemme reent hans alt forspændte Siel —
 Perdu! hans alt! hans forrethne Kroner!
 Perdu hans heele timelige Vel!

Widt stirrer Piet; tre til fire Gange
 Spadserer han paa Gulvet op og ned,
 Som een der grunder dybt, med gyselige, lange,
 Uregelrette, tange Fied.

Nu holdt man op at spille; men desværre
 For sildig! alt ndrustet er hans Siel
 Til Mord. „ Hvoresledes er det sat, min Herre?
 „ Maaſkee befinder De Dem ikke vel?“
 Lidt, Hovedpine, svarer han, kan være
 At den forgaaer i Kiøllingen;
 Jeg gaaer et Dieblif, og strax skal ha'e den Tre
 At være her igjen.
 Og dermed gik han oven paa. Man troede,

Han vil vel kjole sig paa Kammeret;
 Og man imidlertid Diskursen snoede
 Til noget andet — Lønge var'de det;
 Men ingen kom iglen. Og nu man mumled'
 Om hvor fortvilet han gik ud,
 Og man blev heed om Dreene, og tumled'
 Paa Gulvet om ved — Knaldet af et Skud.
 Selskabet former op iblandt hinanden
 Til Salen, hoorsfra Knaldet lod;
 De see Geværet slængt paa Gulvet; tæt ved Manden
 Med brustne Pine, bleeg og stum og død.
 Man søler Puls, man kniber Næse. Hage:
 Omsonst! en smule Liv paa et og andet Sted
 Tilsidst de bange Damer dog opdage.
 Men der er altid Liv i hoed de rore ved.
 Af Jids-Forældre den maae vare fød,
 Som ei, berørt af dem, lidt Tegn til Livet giver,
 Med mindre han er overmaade død.
 Omfæder det ham og et Pieblis opliver;
 Men at! han aabner kun sin Mund,
 Og siger stammende: „jeg traf dig dog din Hund!“

Imidlertid han stirred' hen et Sted
 Paa Vaggen lige for; det hele Selskab vender
 Sig om, og tænker: hvad betyder det?
 Igjennemskudt man der omsider fiender
 Den ulyksalige — Herr Tres Vaslet.

Forsag al Spil og Mord; men, om du det ei kan,
 Min Læser! da gaae bort — og gjør som han.

Vaggesen.

Bernstorffs Minde.

Ei Kongers Smil, som Vind saarer,
 Ei Aligdom, tung af Armods Taarer,
 Ei stolte Slavers glatte Ord,
 Ei Marmorgrav, som Støvet gemmer,
 Ei flopte Varders Jubelstemmer
 Gier Manden lykkelig og stor.

Men være god som Verdnens Fader,
 Hvid Haand for mindste Arnb oplader
 Et Væld af Mæling, Enst og Fred;
 Men følge troe Naturens Stemme,
 Og Brødre's Vel som sit at fremme
 Er Vel til Hæd, til Eghed.

Saa tænkte du, hvis Gødheds Minde
 Skal staae til Søllerne forsvinde,

Du Værd storff! Vondens sande Ven!
 Den Døt, ham fælles Fader skænkte,
 Og ussel Herkesøge frænkte,
 Du gav ham broderlig igien.

„Run over Hierter vil jeg hyde,“
 „Saa lod dit Ord,“ og Lænker bryde,
 „Som sangste Flid og Mod og Dyd.
 „O hviler, Vorn, i Friheds Skygge!
 „Og smager, under stedsse trygge
 „Den gode Landmands rige Fryd!“

Da saae du, Mand! med Faderglæde,
 Den Usles Graad din Haand at væde,
 Som skabte Menneske af Træl,
 Og ærlig Dyd, og mandig Iver,
 Og Fryd, som sidste Slægt opliver:
 Du saae dit Bærf, — og ned dit Hælf.

Dg evig staar din Hæder prentet
 Med store Trak i Monumentet,
 Som Ælssomhed opreiste dig.
 Til Æterverden skal det raabe:
 „Hvo Bernstorffs Evighed tør haabe,
 „Han elste Venden broderlig!“

Dg vi, som Brodres Værd kan skionne,
 Din Daad med Hæderssang vi lenne;
 Fast staar dit Minde i vort Byst;
 Dg Borneborn af os skal lære:
 Selv kronet Væddel ei at ære,
 Men den, hvis Fryd er Brodres Lyst.

R i b e r.

Til Selinde.

At see dig uophørlig, søde Vige!

Var Lykke, meer end Lykke nok for mig.

O! ald jeg var dit Greit! til evig Tid tillige

Du da blev seet af mig og jeg af dig.

Baggesen.

Rigdoms Foragt.

Behold du rige Mand dit Muld,
Jeg elsker vel — men ikke Guld,
Jeg fylder ei mit Skrin. —
Din Kierlighed kun foder Had,
Min derimod gjør Sielen glad:
En Pige og lidt Wiin.

Et venligt Kys, en liden Kuss
I Trines Arme ved mit Kruus
Jeg agter holere
End tusend Klumper af din Skat,
Som engster baade Dag og Nat
Sin usle Ciere.

Omkring dig boer Misundelse,
 Dit Stot er fuldt af Hylere,
 Og ingen elsker dig.
 Min Høtte derimod er frie
 Fra Hoind, Dandskab, Høflerie.
 Og ingen hader mig.

Du føler ei Ensalighed
 Ved Retters Overfødighed;
 Thi du er altid mæt —
 Din Slummer er vel Sovnen lig
 Men den ei vedersvæger dig,
 Thi du er aldrig træt.

Bort da med Guld og Glimmerpragt,
 Jeg det kun anseer med Foragt,
 Og modig det beleer.
 Skiont fattig — naar med Munterhed,
 Jeg har lidt Wiin og Trine med,
 Jeg da ei onsker meer.

P. B. Olsen.

Driffesang.

Mel. En undig Pige o. s. v.

Det gaaer saa herligt overalt,

Hvor man sit Die vender;

Hvor anden Verden usfortalt

Jeg ingen bedre kiender.

Reis, hoem der vil, med Montgolfier,

For nye Verdner at besee;

Mon Vinen der er sødere?

Mon der er bedre Benner?

Det gaaer saa godt i Verden her.

Altting en smukt i Orden;

Soel, Maane, hele Himlens Hør

Spadserer rundt om Jorden.

For ingen Penge kan man see

Den himmelske Comedie,

Som føres op af Stiernerne,

Fra Snden og til Norden.

Det gaaer saa godt her i vort Nord;
 Her vore smukke Piger;
 Og om end Druen ikke groer
 Netop i disse Neger,
 Har man dog Band paa hver en Kant,
 Hvoiri man seile kan galant
 Til det velsignede Levant,
 Hvor Bacchus aldrig seiger.

Det gaaer saa godt i Vyen her;
 Concerter, Klubber, Baller,
 Comedier og andet meer
 I deilig Mængde falder.
 Man hopper om fra Dør til Dør;
 Man gifter sig, og Bøger gior;
 Man puffer, drifker, leer og deer,
 Naar Død og Doctor falder.

Det gaaer saa godt ved dette Bord ;
Og ingen Sorger tynge ,
Thi Venſkab ſine Arme ſnoer
Om denne hele Klynge ,
Og Vinen mantrer op vor Siel ,
Vi drikke vore Brodres Hæd
Med Staal paa Staal , i Pæl paa Pæl ,
Og glade Viſer ſynge.

Det gaaer saa godt med hver iſer ;
Jeg glad hver Broder ſkuer
At bygge ſig en Himmel her
Af Venſkab , Sang og Druer.
Gior paa den ſidſte Flaſke Kaal !
Jyld Glaſſene til fulde Maal !
Drik Venſkabs , Sangs og Druers Staal !
Staal ! Venſkab , Sang og Druer !

Det gaar saa saare godt med mig,
 Rundt om mig seer jeg Glæde,
 Da i mit Bryst den bugser sig
 Et stærkt og varigt Sæde.
 Min Sang er Glædens sande Lyd;
 Mit Bud er Epituriſt Dyd;
 Mit Dufte: hele Verdens Fryd;
 Min Mening: Toffen græde!

Waggesen.

Oprin=

Opriindelse til Menneffenes forskiellige Tilbøieligheder.

En Fortælling efter Voltaire.

Da Javet's Sen, engang for længe siden,
 Ved Hielp af Alabast og staaalen Ild,
 En Pige havde skabt, hvis Sang og Smil
 Og andet sligt, forkortede ham Tiden;
 Saa lærte snart Naturen ham, at fiende
 Hvorfor en Moe blev til, et cetera;
 Kort sagt: Promethevs gisted' sig med hende,
 Og Brue Pandora blev vor Grandmama.

Fra den Tid Dækkens Greil den Skionne lærte,
 Hvor raut og trind og hvid og rød hun var,
 Forsøgte hun de Pille, Skionhed har,
 Paa hendes Slabers og Tilbeders Hierte;
 Og hendes tielne Smil og fede Rost

Fortolke

Fortolked' ham med Trolddomssprog de Luer,
 Som flammede for ham i hendes Bryst;
 Men første True var som alle Truer.
 Prometheus led, for hende at behage,
 Med Suk og Von og Ruæfald heele Dage;
 Og endelig saa vidt han Tingen drev,
 At første Mand den første Hanrei blev.

Mars først besægte denne nye Cyprine;
 Hans Guddoms Glands, hans føre Majestat,
 Hans Hielm af Guld, hans krigeriske Mine,
 Alt hjalp ham sin Triumf at giøre let.

Havguden i sit Slot paa Havets Bund
 Sik ei saa snart om denne Lykke Nys,
 For han steg op at hente sine Rys:
 Hvem veeg for Mars, og kæmpede mod Neptun?

Den flonne Phoebus i sit guldne Slot
 Om denne Tæeg og syntes ganske got;
 Og hun befandt, det lenned' ei Ulmagen,
 At modstaae Gud for Kunst, Vers og Dagen.

Mercurius var Gud for Rhetoriken,
 Forskød at snakke for sig, fulgte Skikken.

Bulfannus søls forsøgte og sin Lykke:
 Gik Karven strax, og Skoser for sin Krykke:
 Men vandt tilsidst ved Overhængen det,
 De øvrige fik uden Omkost let.

Til sidst bortkøi Pandoras unge Mar,
 Uvis hvorover, blev hun fæd af Tiden;
 En Moe, som elsker i sin Elionheds Vaar,
 Kan aldrig giøre noget andet siden.
 Men Guderne, de elste saare kør;
 Hun havde mættet dem, og de gik bort:
 Hvorpaa tilsidst hun lod sig nøie med
 En gammel puflet Satyr's Kierlighed.

Vi fødte blev' af denne Tidsfordriv,
 Den skulde vi tilhøbe vorer Liv.
 See Grunden her, hvi vore Kræfter, Gaver
 Til hint og det forskiellig Attraae haver!
 Een Mars, og een Neptun til Fader har,

Dg hin en Satyr; saare saa nedstige
Fra Kongen over Dagens gyldne Rige.
Vi arved' alle vore Fædres Smag;
Vær Lyf til dit og dat, som deres blev.
Men den Forretning, Frue Pandora drev,
Skient temmelig gemeen, den Dag i Dag
Er gndet overalt paa heele Kloden,
Og i vort Kiøbenhavn heel stærkt i Noden.

Paa min Faders Fødselsdag.

Da første Gang, med søge Trin,
 Jeg frem paa Livets Bane traadde;
 Den Gang jeg saae det falske Skin,
 Som kun om idel Lykke spaaede;
 Den Gang jeg tav, forundret stod
 Og stuede med Lyt de falske Glæder,
 Da vilste Du min søde Fod,
 Den Vej, som Dybdige til varig Lykke leder.

„Gon!“ sagde Du, „kom, følg din Ven!
 „Erng vil jeg Dig paa Veien vise;
 „Og Hæld Dig, om Du følger den!
 „Da skal Du evig, evig prise
 „Den Gud, som Mod Dig staaende
 „Til Daarerne et haanligt Smil at kaste,
 „Hvis Fader-Haand Dig styrkede
 „Til frem med stærke Skridt paa Dydens Vej at haste.“

Saa lod Din faderlige Røst,
 Saa danned' Du mit unge Hjerte;
 Da brandte jeg af hellig Lust
 At gaae den Vej, som Du mig lærte.
 Hvert Ord blev Love for min Siel;
 Jeg søgte Lust at følge Dig opstige
 Ud i mit Dyrst; da loved' jeg mig selv:
 Ei skal jeg nogentid fra Dydens Vej bortvige!

O! gld jeg kunde vise Dig,
 Hvor høit mit varme Hjerte brænder
 Af Kjærlighed til Gud og Dig,
 Og hvor alvorlig Tak jeg sender
 Til Himmelen. — Kært er den Dag,
 Den glade Dag, som Dig til Verden skænkte.
 O! her min Røst med Velbehag,
 O Gud! og sive den Fryd, Du i min Siel nedsendte.

Min Fader! jeg vil gøde Trost
Paa denne Dag — og Fred og Glæde
Udi Dit faderlige Bryst;
Og ingen Sorg skal den adsprede.
Se her, min Fader! tag min Haand!
Jeg lover Dig — ei skal jeg sønderbryde
Et eneste af alle Baand,
Som holde mig til Dyd. — Dig vil jeg sonlig lyde!

Gravskrift.

Her hviler Vindt.

Gak væser trindt

Omkring hver Splindt

Uf hans Riste;

At han har ædt

Eig meer end mæt,

Dg tuf og tætt,

Hans Corvus viste;

At han var flog,

Var intet Drog,

Hans Ristelaag

Ds klarlig viser;

Alt han er stor,
I Himlen boer
Blant Engleher,
Staaer i Høiser.

P. V. Olsen.

Dranker

Dranker-Romanze.

Det handte sig engang,
At jeg var stopt i Trang
For Penge.

Den Stemme mig indfald
At ende al min Nød,
Og mig at hængte.

Jeg i min Somme greb,
Sav Nogen til et Næb
To Styver.

Kirstine hedder han,
Og spørger hende fan,
Troer I, jeg lyver.

Jeg om et Gem nu saae,

Jeg kunde hange paa;

Hvad fæede!

Vist nok kom mit unøerhøst,

Gom Tydsken fæer, øst.

Tænk hvilkken Glæde!

Med eet jeg bliver væer

Een Skat, jeg endnu har

Tilbage.

En Flaske Rhinskviin stod

Dag mit Chatol, saa god

Gom en vil smage.

Jeg saae den, og jeg svær:

„ Dig ingen Creditor

„ Skal drikke,

„ Alt andet, smaat og stort,

„ Kan de kun tage bort;

„ Min Rhinskviin ikke.”

Jeg drak et Glas deraf,

Dg dette Lyst mig gav

Til mere.

Jeg drak min Chlores Skaal,

Dg alle Venners Skaal;

End ydermere:

Jeg drak, (hvor god jeg var!)

Hvers Skaal, som hos mig var

Tilgode.

Kort sagt: da Pigen kom,

Var Rhinholmskaffen tom,

Jeg vel tilmode.

Hver spille sig i mig,

Dg ingen hænge sig!

Jeg lover:

Saa snart du ta'er en Taar,

De Høngegriller gaaer

Paa Limen over.

R*****.

Selvabsang i Norge.

Doer jeg paa det høie Fjeld,
 Hvor en Flaa stød en Aeen med sin Riste paa Skien,
 Hvor der sprang et Rildevæld,
 Og hvor Klipperne plasked' i Vien,
 Jeg med Sang vil maane frem
 Hvor en Skat, som laas stukt ndi Klippernes Rister;
 Jeg er glad og vilg ved dem,
 Klober Vin, og klarerer Udgister.
 Klippens Top, som Grauen bær,
 Muntre Stales Fristad er;
 Verdens Tummel neden for
 Til min Røcheie Bolig ei naaer.

Doer jeg i den lave Dal,
 Hvor en Elv løber let giennem fløvrige Sletter,
 Hvor Lovhytten er min Sal,
 Hvor den voxende Grøde mig mætter,

Hvor det muntre Jaar og Aar
 Tripper om, nipper Lev, og hvor Dyene høge,
 Seer jeg høit ad Modens Kram,
 Og ad Menter, som Rigdom forøge.
 Fra min lave roslige Dal
 Seer jeg mange Mægtiges Fald,
 Sidder paa min Tue træng,
 Og udtømmer en Glædes-Pocal.

Boer jeg ved den nøgne Strand,
 Paa en Holm, fald af Eeg, mellem rullende Volger,
 Hvor en Buglebær paa Vand
 Sild og Bristling og Morten forfølger,
 Drak jeg mig en Fiskebræt,
 Gulb af Rogn, saa min Daad var paa Vej til at synke;
 Naar jeg da er glad og mæt,
 Lad den Sierrige længe nok klynke.
 Een Net nok paa Nøisomheds Vord. —
 Fiskeu svømme! — det var et Ord!
 Derpaa drak jeg mig et Glas;
 Sang og drak Fiskeriernes Floer.

Siunger Bierg, og Dal, og Strand!
Guld af Bierg, Brød af Dal, fuldt af Fiske fra Stranden!
Lad saa Toffen driske Vand; —
Skienter Vlin udi Glasset til Randen!
Norges Land er ingen Ørk;
Glædes fødes, og der udaf selve Naturen.
Bære, hoo som vil, en Tørk,
Sidde tørstig, og vranten, og suren! —
Vi drak Norges Hæder og Hæid,
Sang om Dal, om Strand, og om Fjeld.
Alting blomstre for enhver,
Som vort Land, og vort Selskab har Hær!

H.

Den Algierske Erover.

Uegenyttige Belgierere

Bandt fienden uerkjendtlige.

Deviis er en af de Algierske Røvere.

Algier, den stolte Stad, som Kristenheden bander,

Algier, hvor tidt Elendigheden lander

I Slavetittelen; Algier opirret har

Den store Ludvig, som Europas Rædsel var.

Just nylig var den Kunst opfundet af Menand:

Fra Belgerne at styrte Kongesæder,

Af plante Bomber paa et vinget Skrog,

Og tordne ned de ypperste blandt Stæder;

Og denne nye Kunst skal prøves paa Algier;

Duqvene styrer alt til Fiendernes Revir,

Hvor den, i maalte halve Duer,

Udslynger Jern og Mord og dødelige Duer,

Som rase i den Afrikanske Stad,
 Og tænde i hvert Huns nye Havn og evigt Had.
 Modløse hyle Qvinderne,
 Og Døden kryber frem imellem Murene,
 Pedsaget af Fortvivlelse.
 „Kom lad os sende dem, saa led en arrig Stemme,
 Til Neglere, de Franske, her er' hienne,
 Og, for at forte deres Vei,
 Da raader jeg,
 At man dem samtlige strax binder fast
 Til Mændene af vore troe Kanoner,
 Og lader Ruglerne forflytte dem i Hast
 Til deres Landsmænds Salioner.“
 Pral Grauerig, ei meer med din Opfindelse!
 Der gives ogsaa Fjoll imellem Tyrkerne.
 Blandt Havnens Offere der findes
 En Mand, som før har søgt en Laurbærkrands i Kamp
 For Fodeland; nu skal han, med et Stykke Kamp,
 Af Tyrker i Algier til Baalet bindes.
 Saa underlig er Eliebneus Gang!
 Som Herre i sit Land, og Kapitain af Rang,

Her han og ei et selv engang en trykkt Træl,
 Da serget broderlig for denne Fanges Vel.
 Nu er han Slave i sin gamle Slaves Land;
 Da denne er Kapræth paa den Algierſke Strand,
 Hvor pludſelig han ſeer ſin Ven blandt Røg og Ruer.

„Holdt!“ raaber han, og ſtryker frem og truer,
 Og kiender ſin Velgører ſtrax igjen;
 „Holdt! ſlipper ham, ſom var min Fader, og min Ven;
 Som fordam lindrede min Trældoms bitre Smerte. —
 Han hedder Choifeul, og har et gavmildt Hierte!“
 Omſonſt! det blotte Navn af Fraunk fordommer ham!
 „O Konge! ſpar dig ſelv og os en evig Elam!“
 Saa raaber Tyrken grædende og ſegner,
 Med for ſin Konges Ruer, hvor Fangen ſtaaer og blegner.
 Og hver en Tyrk ſtemde med: Pardon!
 Men Svaret blev: Spænd ham for en Kanon!

Nu ſpringer Tyrken op i ædel Harme,
 Og trykker Offeret tæt til ſit varme Bryſt.
 „Kan jeg ei frelſe dig, da vil jeg ſoge Troſt!“
 Saa ſcreeg han lydt, „i dine Arme,

Min Choiseul! og doe med dig!
Ekyd til! — og du min Ven, hold fast ved mig!”

Saa stod de to — En stille Taare flyder
Ned paa Monarkens brune Kind;
Nu smeltede hans haarde Eind —
Prat Kristenhed ei meer, at du har eene Dyrer!

G. H. Olsen.

Sang i Anledning af Hans Kongelige
Høihed Kronprindsens
Confirmation.

Med glade, høie Jubeltoner
Vi prise Dig, som skænkte Kroner,
Ej til vor Skæf, men til vort Hæd;
Som gav os din — den store Lære,
Til Høgn om Kongesøel at være,
Men og til Værn om Folkets Vel.

Vor Fredrik, Nordens Haab, den lærte:
At Guders Gud med Faderhierte
Seer den betrængte Betlers Graad;
At Misd kun Dødsfuge blinder;
Og han kun Verens Krone vinder,
Som her var stor — ved ædel Daad.

Alt lyde denne Himlens Stemme,
 Dens feierrige Magt at fremme,
 Forbandt du ham ved hellig Eed;
 Og Borgerfrihed, rene Sæder,
 Og fjerne Tiders Hæd og Hæder
 Du grundede paa Fredriks Eed.

O! Klarlig for hans Hånd den svære!
 Hans høie, rene Hjerte bæve
 Ved Tanken om at bryde den!
 O styrk ham! styrk ham! Gud! vi bede:
 Dit Eys, din Haand hvert Skridt ham lede
 Ald hans, den glatte, Vane hen!

Naar Oglespartet! Velskift, Smiger
 Sig mordisk til hans Siel hensniger;
 Din Torden knuse dem, o Gud!
 Men lad ham føle Kongeglæde,
 Naar hede Taarer ei tilstæde
 Hans Folk sin Fryd at stamme ud!

Lad os du gav det Kald: at lude,
 De blide, stærke Baand ei brøde,
 Hvormed os kiertlig Wiisdom bandt!
 Heit groe vor Flid i Fredens Skjæge!
 I Kampens Drag vi stride trygge,
 Som vore Fædre freed — og vande!

Og hver af Nordens ægte Sønner,
 Som glad din Læres Valde flionner,
 Skal henrykt dine Seekers Hald;
 Og stor og festlig skal ham være
 Den Dag, da Iver for dens Vre
 Du præged' dybt i Fredriks Gial!

R i b e r.

Til dem, der med Montgolfier søge
nye Verdenner.

Derfor det er sandt, man siger:

At een Fugl i Haanden er

Meer end ti i Lusten værd,

Denne Verden er den bedste;

Thi her har vi Vind og Piger,

Og det er nok ei saa vist,

At I saae det samme hist.

Denne Verden er den bedste!

Maabek.

Ode til Venflab.

Den gamle Nat opdrog kaotisk Eler,

Og bag ved det hang, straalende, en Kjæde
Af Verdner der, hvor Menligheden fer,

I Taage svæbt, sad censur paa sit Stæde,
Og Tiden glad dens Forstefødte fæe
Paa lyse Kloder, hist, med hvide Skridt, at gaae.

Da fød en Røst fra den Uffabte ned.

Stærk var dens Klang, og fød for Himles Himle;
„ Hvem sender jeg, at sprede Salighed

„ Mundt i det Svælg, hvor mine Slabte vrinkle?
„ Hvo flyver did?“ — Gaafedes Stemmen lod. —

Da blev, o Venflab! du, til Fryd for Verdner, fød.

Og, svagt i Lyk, du flet til Kloderne;

Fred var dit Bud, dit Følge Saligheder;

Din Flugt, som Daphne, mild og kvægende,

Din blande Harmonie og flinke Glæder;

Seraphen fælte dig — og smelted' hen,

Da saae sin Salighed at stige ved en Ven.

Paa Stjerners Vej du aak din høie Gang,

Da Dagkier paa en dunkel Klode glimted',

Og Infets Chor dens Fædselsdag besang,

Som de kun svagt / for egne Straaler, kinted;

Du hørde det — og steg til Støvet ned,

Og Glæder svævede om dine milde Fied.

Strax Dødens Træl nød, ukrænk, Livets Lyk,

Da Glimt af Trøst brød giennem Kummer's Taarer;

Haab spired' frem i den Forladtes Vryk,

Og Fagedom flød i den Enkes Klær,

Og Rædser's Mulum for dine Straaler veeg,

Og lybist Ørf, ved dig, fik elysaist Prag.

Et Hegn du drog om Thronens salved' Son,
 Og leired Tryghed trindt omkring dens Stykker;
 Din sumre Braae da gjorde lod og Aften,
 Hvor Armod græd . forladt, i trange Hytter;
 Held blomstrede saavidt din Aande kom;
 Den smilende Natnr var Trydens Helligdom.

Men da krob Ondskab ud af sumse Hiem;
 Mørk var dens Gang, og tiult i giftig Taage;
 Ligg Tordenen den buldrende f-er frem,
 Og Rædser hvile paa dens Pineslange,
 Og, Haand i Haand, med den gik Ligt og Vold;
 Dens Sværd var Kærpets Had og sminket Lagn dens Skjold.

Og af dens Skied et Udbr havde' sig,
 Beskæft med Blod, bekrands af røde Flammer;
 Krig var dets Navn, dets Throne stævede Ligg,
 Dets Jubelsang, Nedtraadtes Gisp og Jammer.
 Dets Harmonie var Kæmpers hæse Lyd,
 Og Venstabs Undergang dets Løsen og dets Tryd.

Som naar en Storm fra Nordens Huler gaar,

Da af sin tunge Selve et Kvær slunger,

Der knusende den glade Sød nedslaaer,

Som Haabet alt saar lagt i gyldne Dugter;

Saa rev hint Udyr grumt den Throne ned,

Hvor Du, o Venkab! sad og herskede i Fred.

Da fløi du, sukkende, til ukjendt Egn,

Hvor stille Døe udbreder sine Skjgger,

Hvor Broderblod ei drøpper fra det Hegn,

Som Gliden reiste op og Fred betrygger;

Glad blev du der modtaget af et Folk,

Hvis jeerne Ærlighed er aabne Hjertes Dolk.

Derfra du tidt en stille Valfart gior

Omkring den Kreds, der var dit fordums Sæde;

Seer blege Sorg at slagre der, hvor før

Et Tempel var for paradisisk Glæde.

Seer Dyden, uden Hielp, sig klempe mat

Mod Vasters Tyrannie, i Dvalers tykke Nat.

Lidt lykkes dig, at stille Mølmet ad,

Som tung og alstia ruger over Jorden;

Lidt spæde Haab sin Ise haver glad;

Som Villen, der blomstrer efter Torden.

Lidt Dyd faaer Trost — og Ondskab, svøfende,

Sig selv til Trods — endnu dit blide Spoor maae see.

Smil, Himmelske! smil venlig ned til mig!

Iad mig dit Havs Glands ufløret sne!

Og jeg er træng og glad og lykkelig,

Selv da, naar Skrak og Færer mig vil træ,

Min Vej er jevn og giennem Moser gaar,

Mit sidste Gult dit Tab, naar jeg ved Maalet søger.

Gulfelt.

Drillesang.

Skat den hadde vilis, som det ei rorer,
Der beherster Daarens tomme Sind,
Mig, fremfor de syo, det Naavn tilhorer;
Mig er Guldet Muld og Eren Wind.
Eykken mig ei Rang, ei Penge gav,
Jeg er lige glad, jeg leer deraf.

Jeg har seet de Rige blegne, bæve,
Hver Gang Metterne steg og saldt,
Skulde jeg i sig en Angest søve,
Var min Rigdom lidt vel dyrt betalt.
Nei min Skat, min Blin, har stadigt Værd,
Den er evig god, mig evig kjær.

Skulde jeg mig bukke og credenze
 For at blive til en fornem Mand?
 Jeg misundder ingen Excellence;
 Han maae mellem Fiender drikke Vand;
 Og jeg sidder her i Bammelredt,
 Ved et godt Glas Wiin, og vel tilfredt.

Bacchus fra de Stores Taffel jages,
 Da man veed, han aabner Hjerterne,
 Og der vilde smukke Ting opdages,
 Kunde man i somme Stores see.
 Ene den, hvis Gial er reen og frie,
 Den tør drikke Wiin — thi drikke vi.

Een Ting fattes kun i vores Glæde;
 Saa bød den af jordist Glæde Trods:
 Vare vore Skionne her tilstode,
 Skiankede, drak med, og kyssede os.
 De erindres Kal med bredsuldt Maal,
 Gienk, og klink og drif — din Donnas Skaal.

R a h b e k.

Den lykkelige Jyde.

Der tiende en Evend ndi Euarens Avarteer;
En Jyde monne han være.

Han aldrig var røget af nogen Barbeer;

Sig selv undte han kun den Vre.

„ Den Styver er snart ”

Sagde han „ paa min Vort,

„ Jeg giver den Skægkraber Ganden! ”

Han havde en Klortel, var lang og var siv,

Paa Bøsten usælskt Skide;

Deri har min Jyde en Ram og en Kniv,

Samt lidt til den daglige Jøde.

Thi lidet og lidt

Gi'er god Appetit,

Men Doct'ren kun lidt at fortjene.

Fra Ungdommen af den Glæde var tilvane
 Paa Skillingen siddig at spare,
 Barmhiertig mod andre man aldrig ham fandt;
 Deel snedig han vidste at spare:
 Enhver hører sig!
 Hvad rager det mig?
 Thi Manden var hollandsk i Troen.

Min Jude ei læser, ei skriver et Ord,
 Fra Morgen til Aftenens Ende.
 Han gaar smaat og flatter, og hører sig for,
 Hvor Gæst hans sig best kan tilvende.
 Profit, hoor det gaar!
 I Ordspøget staaer.
 Han spæder ei heller paa Gangen.

Naar Dagen den hælder, og Natten staaer til,
Saa tæller han først sine Penge;
Saa gjør han sin Bøn, og beder, Gud vil,
Han aldrig dem sæner, som trænge.
Og Dagen derpaa
Hans Bønner han saae,
I tusendfold opfyldt at være.

Saa sover den Siel i Ro og i Fred,
Og snorker saa Baggene ryste;
Thi Dagen var endt i hans Ansigtets Sved;
Ham Sovnen maage altsaa forlyste.
Sov sødt, klare Ben!
Til Du sover hen,
Og samles med Dine Forsædre!

I hae vel, Kiære! at Jyden var dum,

Men giv os Gud Jydens Dage!

Som oftest desværre er vores Pung tom,

Naar hans man seer daglig tiltage.

Lykkelig den Mand,

Som mangler Forstand!

Sterst Døsmer, best Lykke desværre!

g.....

De

De uskyldige Spørgsmaal.

Laura.

Hvorfor er jeg altid glad,
 Naar jeg seer dig til mig ile?
 Og naar vi skal stilles ad,
 Sutte stige, Taarer trille.
 Sigg mig, kiære Wilhelm! sig:
 Gaaer det ligesaa med dig?

Wilhelm.

Naar de see en yndig Pige,
 Seer jeg andre glæde sig.
 Du er skøn! — men Sutte stige,
 Hver Gang jeg dig seer, hed mig!
 Sigg mig, kionne Laura! sig:
 Hvor dog det kan komme sig?

Rahbek.

Wilhelms

Wilhelms Svar.

For deres Elionhed de tilbedte blive,
 Der, Laura! ei er yndige som du!
 Med mindre Aand og Piger tidt hentrive;
 Vi deres Grimbhed komme ei ihu.
 Et Herte, stort som dit, hvert Herte vinder,
 Om du end ei var vittig, ei var smuk.
 Du Elionhed, Ynde, Vid og Dyd forbinder.
 O Laura! nu forstaaer jeg mine Suk!

Ad he f.

 Nytaars = Puske til Madame Rosing.

Hvið De høð Phoebus kan formaae
 (De kunde gierne, hvið De vilde,
 Da De høit i Naade staae)
 Alt jeg skal synge, som De spille;
 Jeg skal paa Ewalds smukke Vers
 Dem til hver Nytaarsdag, Beninde!
 Nu synge Alvor, og nu Skjerts,
 Da stedse Deres Bisald vinde;
 Men da min Aand er nu for svag
 Til siige smukke Ting at siige;
 Mit Puske er kun fort i Dag:
 Gid Dyrer gjøre Lykkelige!

Da h b e f.

Grav=

Til Madame Rosina,
som Melpomene ved Roses Urne.

Taus som Kummer i den store Scene,
Naar den søler heelt sit tunge Savn,
Stod du, Rosina! og selv Melpomene
Saae dig værd sit Navn!

O din Taushed, til mit Hierte taalte
Meer veltalende end Klagens Røst!
Og den Veemod, som din Stemme kvalte,
Baktes i mit Dyrst.

Da din Stemme lød i Mulm blant Grave,
Leed din rorte Skald og felde sig.
Sandhed var din Røst og Kunstens Gave
Var Natur hos dig.

Saa, Veninde! Mildred' du din Smerte
 Ved din Vens, din elskte Lærers Grav!
Dag der Bisfald fra hvert adelt Herte,
 Som dig Taushed gav!

Thaarup.

Efter

Efter Horaz

Den, hvis Samvittighed Dyder omgærde,
 Ikke til Vaaben og Ukniffe Søerde
 Trænger; hans fredsfomme Velte ei taaler
 Ladt Pistoler.

Enten han vandrer alenem Morlands Heeder,
 Midt Islands Løver, mellem Drages Needer;
 Eller hoor giftige Troldsbarmel vænge
 Finniens Dierge.

Bæbnet med Dydens de himmelske Vaaben
 Hører han rolig Hæverneres Raaben
 Medt i det Land, hoor med tordnende Stuser
 Niagara bruser.

Mig, mens jeg syngende dig, min Dorinde!
 Druffen af Elflod, omvaanter i Blinde,
 Roder en Ulv ubevænnet; den frøgter
 Mig, og bortfrøgter,

Skiont et Uhyre, nok saa arumt som hine,
 Skovene nære ved Bredden af Dvane.
 Aldrig i Povernes sandige Rige
 Saae man dets Lige.

Sæt mig, hvor Sommersøel aldrig opsliver,
 Men en evig Taage rædsom omgiver
 Tidstakte Fjeld', fra hvis evige Huler
 Nordvinden fuler!

Sæt mig, hvor Himlenes blodrode Die
 Evig forbrænder usfrugtbar Høie!
 Der skal jeg dog et Elusum finde
 Hos dig, Dorinde!

Vaggesen.

En

En naadig Froskens Foraarsfang.

Af det Tydske.

Naar skal den Brøndenur Ende faae,
 Hvormed min Tante her sig plager?
 I denne Eensomhed man maane
 Forsmægte under bittre Klager.
 Hun om Natur og Simpelsked
 Mig luttet smukke Ting fortæller.
 Hvad kommer Mark og Eng mig ved,
 Og andre sige Dagsateller?

De hase Treer hver Aften her
 En nydelig Concert opføre,
 Og Nattergalens Skraalen er
 Heel lillig for mit frædne Pre.
 Og Maa (hvor savner jeg mit Stør!)
 Forbyde mig paa Goven at tænke.
 Nu galer Hatten, Hunden goer,
 Og rasler stedse med sin Lænke.

Knap har jeg nydt det første Blund,
 For alle Gaardens Fok er oppe;
 Da høres Stoi af Kat og Hund
 Og Stud og Faar og Hingst og Hoppe;
 Og Tante larmer fælere;
 Hun ind i Sengen til mig skriger:
 Staae op! solg med, saa skal du see
 Hvor herlig Solen nu opstiger.

Her ranke aldrig Kaffe, Thee,
 Og endnu mindre Chokolade;
 Upaaklædt, ganske fastende
 Man maae igjennem Duggen vade.
 To hele Timer vreged og træt
 Jeg maae blant Torn og Lidfær rende,
 At Solens hede Straaler ret
 Til en Morinde mig kan brande.

Vi Kloffen tolv til Bordet gaae;
 Man Græs og Urter for os sætter;
 Saur Mælk og Fisk og Æg vi faae,
 Foruden andre flionne Retter:
 For Rok, den dumme Klobrian,
 Har aldrig flendt til søkkre Spiser;
 Naar han sig ret vil gribe an;
 Desertten bli'er — et Fad Radiser.

Til Moerskab er her ingen Ting,
Man Driftrak, Dam og Kort ei spiller,
I Haugen stenter jeg omkring,
For at fordrive Tid og Griller;
Hvis jeg ei havde Amadis,
Som liden mig dekuunierede,
Saa var min Død mig gaadiske vis,
Af Kiedsomhed jeg snart creperede.

Min Tante tit mig slæbet faaer
Til Vonder hen — til det Canaille;
Til Karle med upudret Haar,
Og Doser, som har ingen Taille;
Især naar dette lumpye Paf
Om Helligdage spiller Regler,
Saa stinker der af Regtobaf,
Saa larme disse dumme Flegler.

I Kirken taber jeg nu rent
 Alt mit Humeur — jeg sover — gaber,
 Thi Præsten præker saa gemeent,
 Og Pøbelen er Præstens Aber.
 Hvad nytter Stads og Gulduhr her,
 Og Sminkeslor, og Demantstringe?
 Jans-Hagel troer, man samles der,
 Kun for at bede og at synge.

Forbandede Censformighed!
 Naar skal du dog enaang faae Ende?
 O Maj! gid du af Dukkenshed
 Mig snart til Staden vilde sende!
 Hift i det fjerne Blaas — o see
 Hvor stolt den skønne Nøg sig hæver!
 Og hver Dag nye Tilbedere —
 Ah! hvor mit omme Herte hæver!

A b e r.

(Efter

(Efter det Tydske.)

Sig aldrig paa en Nar at lære,
Han soer en Eed i Tugt og Ære;
Den holder han, og bliver dum;
Langt over Bid og Spot ophøiet
Er Herren med sig selv sornøiet;
Det er hans Privilegium.

Det er omsonst en Mohr at bløge,
Omsonst en Daare at bevæge,
Him bliver fort og denne dum.
Sig ei med Daaren at afgive,
Men see, og Nar ham lade blive;
Det er vort Privilegium.

Til min Ven

Schubart

paa hans Fødselsdag.

Lønge laae min Vand i Dvale,
 Vaktet ei af Sængens Gud ;
 Meer end Phoebus og Castale
 Virker nu vort Venfæls Bud.
 Men, naar Harper lang Tid hænges,
 Ved du selv, hvordan det gaaer :
 Tilgis, af forfæmte Strange
 Du en lille Bise faaer.

Gid det Var, i Dag begyndes,
Blive som du er det værd!
Gid du her, som hidtil, nydes!
Men behold dog Danmark kjær!
Nyd kun, nyd i Blomstergange
Dine Dages Foraar her.
Nyd en Allegianti's Sange!
Dands med Dresdens Grazier!

Men, naar Vaarens Dage vige
For frugtbare Sommer, Ven!
Gid en dans, en yndig Pige
Dele og forsøde den!
Nyd din Ven i hendes Arme
For du dans bestandig blev!
Og forglem ei, hvo med Varme
Var din Ven, og dette Krev!

Dresden 1784.

Nachb. f.

Seemands:

Seemandsang.

Vort Fædeland endnu er riigt
 Paa Mand, som gjør det Vre;
 Man, ved at øve Borgerpligt,
 I Fred og stor kan være!
 Og hver, som fremmer Danmarks Hæd,
 Kan kræve Hæder som en Gæld.
 Vort Fædeland endnu er riigt
 Paa Mand, som gjør det Vre.

Men høit blant dem skal Gerner staae;
 Han længe det fortiente;
 I Døffen han os trække saae,
 Og ofte Døden hente.
 Han saae at, trods vort haarde Slid,
 Det altid tog saa megen Tid.
 Endnu vort Fædeland er riigt
 Paa Mand, som gjør det Vre.

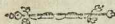
„Her maae jeg hjælpe, om jeg kan!“
 Udbød han, fuld af Iver,
 Og hvad kan ei en Mand, som han,
 Naar Danmarks Vel ham driver!

Nu trække Heste, vi er frie,
 Da Gerner er bød bort Slaverie;
 Thi Danmark endnu er riigt
 Paa Mand, som gior det Vere.

En kunstig Mølle bygte han
 I Dollen, os til Bedste.
 Saaet meer end for semhundred Mand
 Det gior nu otte Heste;
 Og den befriede Matros
 Nu synger høit til Gerner's Nøds:
 Bort Fodeland er endnu riigt
 Paa Mand, som gior det Vere.

Og blant de Store og de Emaae
 Gik om vor Gerner Ringe,
 Og mangen een kom ud og saae
 Den Mølle, han os bygte;
 Og hver har sagt, som det forstod:
 Han var saa flok, som han er god!
 Bort Fodeland endnu er riigt
 Paa Mand, som gior det Vere.

A h b e k.

P o e s i e r .

Anden Samling.

Kiøbenhavn, 1786.

Trykt og sælges hos J. F. Schultz,
Kongel. Universitets Bogtrykker.

Til en Bondekone.

(Efter Horatius's 3 Bog, 23 Ode, til Phidile).

Naar troelig du tilbeder Gud,
Hver Aften og hver Morgen,
Og stedse holder ved hans Bud,
Og tryk betroer ham Sorgen;
Hans Huns i from Eenfoldighed,
Hver Helligdag, besøger,
Og drager Roe og Sjælefred
Af Helligdommens Væger;
Saa kan du være sikker paa,
Min kære Danneqvinde!
Du alt det Held, du kan attraae,
I alle Ting skal finde;

Saa skal du see Guds Godheds Spor
 I hvad du foretager,
 I Mark og Eng, blandt Fæe og Faar,
 I Lader og paa Ager.
 Slaaer alt end ei saa rigtigt an,
 Du maae dog ei forsage;
 End mange Midler bruge kan
 Til Vindring i vor Plage.
 Men frem for Alt ing fast du maae
 Den Sandhed dig indprænte,
 Vi har, hvordan det end maae gaae,
 Et evigt Liv i Bente.
 Dog han velsigner ogsaa her
 Hvo sig paa ham forlader;
 Han huld sit fromme Barn anseer;
 Han er den bedste Fader.
 Nu maae du ei misunde dem,
 Gud meer af Lykken stænket;
 Tidt gaae de mindre glade frem,
 End mangen Anden tænker.
 Lad Præstekonen snæres i
 Sin fivte Silkekjole,

I Kirken rable fram forbi
 Jer Vonderkoners Stole;
 Lad Præsten galloneret staae
 For Alteret og messe,
 Og Høre, naar han ei kan gaae,
 Til Sogns i dækket Chaise;
 Lad Bispen komme fløielsklædt,
 Bert Sogn at visitere,
 Din Bænkens; Bull er dog ret næt,
 Og hvad er det saa mere?
 Det Silke, Fløiel, al den Stads,
 Og Alt hvad dertil hører,
 Den Brynsten, Pusten, Equipads
 Dem ei til Maalet fører.
 Agt paa hvad Godt, du lære kan
 Af dem, og hvo det være;
 Følg det med Godhed og Forstand,
 Og tilbed Livets Herre!
 Gjer alt det Gode, du formaaer!
 Deel from dit Brød med Næsten!
 Og Gud gie'r dig saa blide Kaar,
 Som Bispen eller Præsten.

Gud kan paa Sjælens Pryden seer,
Dens Fortrin i det Gode;
For ham alt Andet Intet er,
Vær derfor glad tilmode!
Og, selv i Modgang, fryd dig ved,
At han, som Dyd paastrømmer,
Vist med lykkelig Evighed
Et velfort Liv belønner!

Pram.

Til Zeline.

(Efter Tibullus's 3 Bogs 3 Elegie).

Hvad nytter det, med idelige Bønner,
 Med Duffer at bestorme Himmelen?
 Jeg beder ei, som andre Jordens Sønner,
 Om Rigdom; Elsker! jeg foragter den;
 Ei at paa Marmortrætter jeg maae sige
 Vidreglimrende til høie guldne Sal;
 At Tusend maae, for blot mig at berige,
 Med deres Sved bedugge Herthedal;
 Men, at hos dig mit Liv maae sødt henvinde;
 At jeg maae doe, som Alding, ved dit Vryft;
 At paa mit Ligg din Taare da maae rinde,
 Naar du beklager ømt din tabte Lyft!
 Thi, hvad mon hine Riges Guld os nytter?
 Hvad tusind Hjordes feede Meierie?
 Hvad Bygninger paa høie Jonske Støtter,
 Med Steen: Apoller og Dianer i?

Hvad Hælsvinger, behængt med Lysekroner?
 Hvad Marmorgulv, hvor gyldne Stole staae?
 Hvad Purpurdragt, bebremmet med Galoner,
 Og andet meer, som Pøblen gaber paa?
 Misundelse, Misundelse kun vinder
 Ved disse Ting, — og Pøbels Dom er blind;
 Ei Sjælens Døe paa gyldne Sale findes,
 Ei Lægedom for et bedrovet Sind.
 Mig lidet, deelt med dig, skal Rigdom være!
 Jeg uden dig ei stjotter Jordens Guld;
 Jeg uden dig ei stjotter Jordens Ære;
 Jeg har dens bedste, naar du mig er huld.
 O! gyldne Dag, som dig mig kunde give!
 Tre gange lykkelige, gyldne Dag!
 Paa den jeg skulde Cæsar, Eroers søn blive,
 Selv under mindste Hyttes lave Tag.
 Men dersom evig ingen Gæder høre
 Min ene Bøn, som jeg saa ofte bad,
 Ei alle Jordens Skatte skulle giøre
 Een Time mig lykkelige glad.
 Derom lad andre bede! stille Dage
 I min Selines Arm jeg ønsker mig;

Fra hendes Haand mig Altid sødt skal smage,
 Og fattig skal jeg være lykkelig!

O! her din Sangers Bønner, Erycine!

O! her mig, du, som lønner Kierlighed!

Lad snart den Dag, som giver mig Zeline,
 Gudinde! synke fra din Himmel ned.

Hvis ei, da her mig, du, som Nattens Rige
 Bestyrer med din rædsomsorte Stav!

Snart, snart, o! Pluto! lad mig Arme stige
 Ned i den stille, tankeløse Grav!

Baggesen.

Paa en Faders Gudselsdag.

Med Glæde, som kun Hjertet fatter,
Men Læben ei at sige veed,
Betrægter Din henrykte Datter,
Din Else, sin Lyksalighed!
De Sukke, som fra Brystet sige,
De Taarer, som fremsniige sig,
De vidne, — Fader! at din Pige
Har al sin Held, sin Fryd fra Dig!

Da først et Fader: Kys jeg smagte,
 Og, fra den moderlige Arm,
 De søde Hænder mod Dig rakte,
 Og du mig trykte til din Varm,
 Da jeg, med barnlig Smil, Dig kjendte,
 Da var Du alt min bedste Ven!
 Den Hæld jeg har, den jeg kan vente;
 Du skabte, — Du bestemte den. —

Med Faders Omhu Du mig lærte
 Paa Dødens Vel med Lyd at gaar;
 Med Tilid aabned' jeg mit Hjerte,
 Med Godhed Du mit Hjerte saar.
 O Himlen, Himlen mig har givet
 Til Fader en fortrolig Ven!
 En kjerlig Fører gjennem Livet;
 Hvor mange, mange saane den?

Derfor min Tak til Himlen siige

Fra mit heuryste, unge Bryst,

Den Tak, som en lykkelig Pige

Den skylder eene for sin Lyst.

Allgodhed mig en Fader skænkte,

Hvis Glæde er hans Datters Vel;

En Moder, som, ham siig, kun tænkte

At styrke Dyden i min Sjæl. —

O! naar jeg engang skulde skænke

Min Haand, mit Hierte til en Mand,

O! gid han som min Fader tænke!

Han være from og god som han!

Da skal jeg, som min Moder, blive

Hans Dages Fryd og Lykkelig;

Da skal o Gud! min Wandel give

Den Tak, jeg skylder dem og Dig!

Carl og Elina *).

Ridentur mala qui componunt carmina; — verum
Gaudent scribentes — — HORAT.

Herr Carl han reed saa vide om
Til mangt et Kongesæde,
Men, hvor han gik og hvor han kom,
Var borte al hans Glæde.
Han Verden som en Drk ansaae,
Thi at! i skumle Kloster maae
Elina eensom græde.

Den

*) En Omarbejdelse af Romancen: Kloster: Danet,
i Hr. Sandoigs Levninger af Middel: Alders
rens Digtetkonst. Kjøbenhavn, 1780.

Den Sorg hans Fader voldte ham,

Saa stolt af AdelsVære:

„ En fattig Brud maae ingen Skam

„ Min Son! din Stamme være.

„ Du reise bort i fremmed Land!

„ Elin a vel, i eenlig Stand,

„ Skal andre Tanker lære.“

Al fordums mange Venner var

Hans Broder kun tilbage;

Han Medynk med hans Smerte bar,

Og folte dybt hans Plage.

„ Kom Broder! „ skrev han „ vil du see

„ Endnu Elin a levende,

„ Saa flyd dig, kom tilbage!“

Han illed' hid, og hemmelig

Han Edvard drog i Møde;

Med Broder: Arm de favned' sig

Og VenstabsDaare fløde.

„ Ja! min Elin a vil jeg see!

„ Det, som mig nægtes levende,

„ Mig undtes, om jeg døde.

„Indsvæbt i Sørgekklæder du
 „ Din Broders Død beklage!
 „ Og sig, at Sorgen endte nu
 „ Mit Levnets mørke Dage;
 „ Og at det var mit sidste Ord,
 „ At hvile i de Mure, hvor
 „ Elin a er tilbage.“

I Sørgedragt, med muntret Sind,
 Til Klosteret Edv a r d rider.
 Han banker, meldes, luffes ind,
 Hvor floret Skare sidder.
 „ Hjælp Gud! Elin a raabte nu,
 „ Af Edv a r d, hvorfor sørger du?
 „ Af hvor mon Carl nu lider?“

„ Han „svared’ Edv a r d“ ved mit Bryst
 „ Nys endte sine Dage.
 „ Snart skal jeg see, saa var hans Trost,
 „ Elin a frie for Plage;
 „ Og end i Deden var hans Ord,
 „ At hvile i de Mure, hvor
 „ Hans Elskte er tilbage.

Og langsom ned af hendes Skjød

Nu Rosenfrandsen glider,

Og tungt en kostbar Taare flød,

At vidne hvad hun lider.

„Ja Carl! ja du skal hvile her,

„Snart, snart, og jeg lykkelig er;

„Snart komme bedre Tider.“

Af ædel Medhuk glimrede

Hver Hærlig Søsters Dø;

Hvor grusomt, ei en Døende

I sig en Bøn at soie!

Og aldrig var den Pige fød,

Som Elskovs Martyr, ved sin Død,

Lil Medhuk ei kan boie.

Nu Dagen kom, og festlig Pragt

Maae Sorgens Dødhed lære;

Paa bløde Sølvmoers: Leie lagt,

Som død, de Carl udbære;

Og alle Klokker varfle nu

Det sørgelige: Kom ihu,

Dit Stov skal Jordens være!

Og nu, i Templet's Hvælvinger,

Alt Sjælemesser lyde.

De Skjønne nu Lykouskninger

I hellig Sang ham lyde;

Saa smeltende, at himmelsk Lyst

Selv i Elinas piinte Bryst

De kunde her indgyde.

Men ah! paa kvalfsuldt Veie maae

Elinas eensom lide.

Forgjæves Edvard bange faae

Omkring til hver en Side.

Elinas! af hvor vil det gaae!

Din Skjæbne vil, du ei maae faae

Din Elfers Lyst at vide. —

Nu Risten til sit Sted man bar,

Og Tjenersten var omme,

Og alle Lys udslukte var

Og alle Stole tomme;

Og Carl han laae og tænkte om,

Og ventede paa, naar Midnat kom,

Og paa Elinas Komme.

Dg træk en sagte Fod sig ned
 Af Trappen synes lisse; —
 Og træk! han hører Nogen ved
 De tunge Døre vriste.
 Med blotte Bryst, med nogen Fod,
 Elina nærmer sig imod
 Sin tabte Elfers Kiste.

„Ha! „sukket' hun „saa undtes mig
 „Endnu den sidste Glæde,
 „Min døde Brudgom! ved dit Elig,
 „Uhindret, frit at græde;
 „Og du og alle Helgene
 „Skal see min reene Jld, og see
 Min Graad dit Leie vælde.

„Ja du, som, herliggjort og frie
 „Fra Stovets Daand, tilbeder,
 „Og, blandt Martyrer, sover i
 „Navnløse Saligheder!
 „O! bed i Himlen for din Brud,
 „Bed, at hun snart maae løses ud;
 „Snart samles op til eder!

„ O Carl! o Carl! foragter du
 „ Ei din Elina's Bue,
 „ Saa lad mig dig engang endnu,
 „ Du Herligssorte, hve!
 „ O din Elina kalder dig,
 „ Din Kjære Skygge troste mig!
 „ Ha! jeg har glemt at grue!“

Og langsomt Vaaget hæver sig,
 Og langsomt Carl sig hæver,
 Og Solmoers-Deppet gyselig,
 Ved Maanens Skimmer, hæver:
 „ O min Elina, grad ei meer!
 „ Til Ende at vor Kummer er,
 „ Endnu din Brudgom lever!“

„ Ja, Kjære Skygge! ja jeg veed,
 „ Jeg veed det, at du lever,
 „ Tak, at du, fra din Herlighed,
 „ Til Støvets Trost, nedsvæber!
 „ Tak, at min Kummer Ende faaer,
 „ Med dig jeg glad i Døden gaaer,
 „ For ingen Grav jeg hæver!“

„ O nei, Elin a! Graven mig
 „ Ei meere skal tilhøre;
 „ Kun for at see, og frelse dig,
 „ Jeg lod mig død hidføre;
 „ Kom, føl Elin a! dette Bryst!
 „ Høit banker det af himmelsk Lyst,
 „ Lad det dig roeliggjøre!“

Og uvis, nærmer hun sig ham,
 Den folde Haand at trykke;
 Barmt brændte den, og hun fornam
 Nu henrykt af sin Lykke;
 Tavst sank hun i hans Arme ned,
 Og tabte sig i Salighed,
 Som ingen Ord udtrykke.

Og han, ved hendes kjæle Brøst,
 En Elfers Lykke lærte;
 Den ubeskriveligste Lyst
 Opsyldte nu hans Hjerte.
 „ Elin a! evig min du er,
 „ Os ingen Skjæbne skiller meer;
 „ Sædt lønnes Elskovs Smerte!

„ Men

„Men, Elſte! Matten iler hen,
 „ Og Edwards Folk os vente;
 „ Hvor Nøglen er, jeg drifſtig den,
 „ Ved Maanlys, ſelv vil hente;
 „ For Døde man dog Frygt vel bær;
 „ Hvis ei, jeg ſtøler paa mit Sværd,
 „ Om Tusend' mig end kjendte.“

Som ſagt ſaa giort; og ilende
 De Kloſteret forlode,
 Til Mattens trygge Stilhed de
 Sig glade nu betroede;
 Og over Bjerg og Dale hen,
 Før næſte Morgen kom igjen,
 I fremmed Land de ſtode.

Og nu der' heele Nød var endt,
 Og Klerken kom tilſtæde,
 Ved hellig Eed og Sacrament
 Han vied dem til Glæde. —
 Duſt, fromme Læſer! gid det ſaa
 Den heele Verdens Nonner gaae,
 Og aldrig Dyden græde!

Selskabs sang

[paa

Stiftelses-Dagen.

Du, vort Selskabs Skyldgubinde,
 Gulde Venkab! smil hermed!
 Din Velgjernings glade Minde
 Samler os paa dette Sted.
 Wellem dine Feste her
 Denne Dag den første er.

Selv du var vor Samfunds Moder;
 Selv du knytted' dette Baand;
 Mangen nidkjær, værdig Broder
 Ledtes til os ved din Haand;
 Og hvo dem skal blive liig,
 Han maae stænkes os ved dig.

Dig til Priis vi stadig brændte
 For Dit Yndlings-Selskabs Vel;
 Thi den Flamme, du antændte,
 Gav du Næring i hver Sjæl.
 At det blev og er endnu,
 Hvo har gjort det uden du?

Mangen Broder du bedrovet
 Saae at vandre fra os hen;
 Mangen Ven, som var os rovet,
 Jile henrykt hid igien;
 Hines Sorg og disses Fryd
 Priser dig, trods Sangens Lyd!

Edel Glæde stedse bygger
 Sig et Tempel tæt ved dit;
 Den, blandt dine Palmers Skygger,
 Dine Sønner gjæstet' tidt;
 Musers Gavnst, vor Fryd og Noes,
 Alting, Alting gav du os!

See os her erkjendelig glade,
Læs din Lovsang i hver Sjæl!
Aldrig os din Hånd forlade!
Da borttogst du alt vort Held.
Stedse trone Venstreb her!
Eviigt da vort Selskab er!

Stabbe.

Sang
til
Søstrene.

More elskte Søstre leve!
 Brodre, stemmer i med mig!
 For enhver den Edle søge,
 Som han har udkaaet sig!
 Sig ingen dermed maas undskyld,
 Hans Time end ei kommen er;
 Enhver, som Venkabs Lov kan hylde,
 Maas elske; — thi han er det værd.

Bort fra os hvo usom krænker

Den, ham Haand og Hjerter gav!

Han gjør Hymens Daand til Pænker,

Egteskab til Elskers Grav;

Og bort med hver, som den kan følge,

Han elsked', og der var ham hald!

Hvo trolos handler med sin Pige,

Hans Venstab er ei prøvet Guld!

Leve hver en ædel Mage,

Som, ad Livets tunge Vel,

Manden trofast vil ledsage,

Haand i Haand, og trættes ei!

Naar Kummer ham til Daare nøder,

Bortkøffer hun dem, før de faldt;

Hver Fryd hun deler, og forsøder,

Gun er hans Raad, hans Ven, hans Alt!

Leve Pigen, som indtager
 Summe Ungling uden Svig,
 Og hans Sjæl til Dyden drager,
 Ved at drage den til sig!
 O mangen Unglings Elstisgubinde
 En ædel yndig Pige var;
 Hvor kan han blive Dyders Fiende,
 Naar hun dem elsker, og dem har?

Lever længe lykkelige,
 Elskte Rovers summe Mand!
 Hver, som sukker for en Pige,
 Blive elsket varmt igien!
 Gid den, hvis Blik end frie omfarer,
 Snart Amors Pænker bære maae!
 Nu, alle vore Søstre leve,
 De, vi alt har, og end kan faae!

A h b e t .

S a n g
for
De F a t t i g e .

Han, som kan ene Glæder skænke,
 Velgjørende vort Hjerte bød,
 Ved Glædens Bæger, at betænke
 Forsadtes Graad og Armes Nød.
 Op, Brødre! følger dette Bud
 Fra Glædens Giver, Gødheds Gud!

Han bandt, med en harmonisk Kæde,
 Hver Broder til sin Broders Sjæl;
 Gav Ynkømhed med dem, som græde,
 Og Utraaet til at gjøre vel.
 Da lød hans Stemme faderlig:
 Hvo, som er god, han ligne mig!

O! nu, da Glædens Sange lyde,
 Betænker Armod's bange Aand!
 O! lader Medynks-Taarer flyde,
 Og rækker den en hjælpsom Haand!
 Op, Brodre! følger dette Bud
 Fra Glædens Giver, Godheds Gud!

Thaarup.

Bed

Bed en Vens Bryllup.

Venskab! Venskab! Himlens Hjerne Datter,
 Du, hvis Smil er Dødeliges Fryd;
 Salig Lyk, som Sandfers Træl ei fatter,
 Nyder den, som hylder dig og Dyd!

Ven! naar Modgangs vilde Storme hvine,
 Sikker tyer du da til Vennens Vrost,
 Og et Ord af ham, — hans Røst, — hans Mine
 Gyder i dit Hjerte Haab og Trost.

Og, naar Glædens blide Straale smiler,
 Og dit sulde Hjerte haver sig,
 Alter til din Ven du henrykt iler;
 Udeelt Fryd er ingen Fryd for dig.

Venſkab! jeg i Dag din Guddom hylde!

Tavs jeg knæler for dit Alter ned;
Du min hele, glade Sjæl opfylder
Med en lille, navnløs, ſelig Fred!

Thi den Mand, hvis Værd mit Hjerte kjender,
Han, min ædle, omme, varme Ven
Baaer i Dag, af din og Elſkors Hænder,
Dydens Løn; — og han fortjener den!

Huſtlig Fryd hans blide Sjæl begjerte; —
O! den kjøbes ei for Indiers Muld! —
Og han vandt en ædel Piges Hjerte,
Ejldent, ſjænt og reent, ſom prøvet Guld.

Og i Dag, med Engle:Smil, hun ſtænker
Ham den kjære, lange ønſte Haand,
Og det høitidsfulde Ja, ſom lænker
Begges Eljæbner med et evigt Vaand.

Alt jeg ſeer dem vandre, glade, milde,
Livets tårneſtroede Bane hen!
O! naar Hjertet ſelv er Glædens Kilde,
Kan da Sorgens Ild udtørre den?

Og jeg seer en ædel Slægt oprinde,
Værdig til at bære deres Navn;
Den skal hædre deres kjære Minde,
Bed at fremme seene Slægters Gavn!

Held mig! denne heldne, sande Slæde,
Ædle Venstab! har du skænket mig;
Byg dig i mit Brøst et varigt Sæde!
Ofte, som i Dag, jeg prise dig!

Riber.

Da Zeline seilede.

See, hun seller bort! mit Die følger
 Sluppen. Triller varlig om dens Stavn,
 Triller sagte, muntre Vølger!
 Bærer hende trygt i eders Favn!

Overgione, sprudlende Delfhiner
 Skjemsom rundt om Sluppen boltre sig!
 Havets yngste Doridiner
 Trække den, Diones Choncha liig!

Muskelklædte, blæsende Tritoner
 Understøtte Nereiders Sang!
 Feslig, som da deres Toner
 Ved Cytheres Fødsel fordum klang!

Tempes spædeste Favon besøge
 Amphitrite første Gang i Dag!
 For, i lette Flugt, at spøge
 Med det purpurrode Silkeslag!

Jungen taager Etke fra Vesten ile!

Havets Glade glimre, Himlen liig,

At i klare Volgers Smile

Hun med Phoebus frit kan speile sig!

Men min Roe forlod mig med min Pige.

Eene staaer jeg Arme her igien.

Amor! bring den Elskelige

Snart tilbage til sin gamle Ven!

W a g g e s e n.

P r o l o g,
holdet
i Anledning af
et dramatisk Selskabs Stiftelse.

Deelt mellem bitter Qual og milde Glæder,
 Der Leve: Alder hastig svinder hen;
 Snart Smertens Taare blege Kinder væder,
 Snart mæser Glæde Rosen der igjen.
 O daarlig den, der soleds mis kjendte
 Hvad Gode, ham en naadig Himmel gav,
 Og Tid og Evner derpaa kun anvendte,
 At gjøre Verden til en rædsom Grav!
 Nei, Glæden vi taknemmelig vil nyde,
 Hvor det forundtes os at finde den;
 Vil Skæbnen os saa Malurt: Begret byde,
 Skal Haabet snart dog trøste os igjen.

Men hvor er Fryd, naar ingen Ven den Deeler?

Naar du, o Vensteb! ikke adler den?

Stærk er din Magt! selv Slaven Lindring søler,

Naar han kan sukke, Klage for en Ven.

Du samled' os, og bød os her en Hvile

Fra fuldbendt Pligt og Dagens endte Soeed?

Vi saae dig fra din Guddoms Trone smile

Til Kunstens Børn dit milde Bisfald ned;

Alf den veiledte nu vi Eder nødte

At smile ved en revset Gniers Harm;

Nu gyste I, naar Oddo ar d o stødte

Word: Dolken i sin Hjelke Datters Barm;

Og Afstye nu i Eders Bryst vi vakte

Imod en Clarendon, Forsøreren,

Nu Medynk, naar han Eugenie rakte,

Til Trostbabs Pant, sin høire Haand igjen;

Nu sølte I en lille Taare rinde,

Ved Synet af, hvad en Sophie leed,

Og skjalv for ham, der ei kan overvinde

Den Spillelyst, han siden dræbtes ved.

Hvert Hjerte stod i høie Andagts Flamme,

Naar

Naar Minna's ofrede sin heede Von,
 Og Taderer randt, naar Holbech's Moder stammer
 Sin Tak om Halsen paa sin ædle Son.
 Saa bortsvandt mange lykkelige Dage,
 Høis Lovsang tide fra vore Læber lod;
 Thi til fornøjet Lyk, nye Fryd at smage
 Os Muser hver Gang venligen indbød.
 Bort Selskabs sjette Aar i Dag fuldender
 Sit blide Løb mod Nattens Dunkelhed;
 Det's sidste Smil en glad Erindring sender
 Om de forsvundne Aars Lyksalighed.
 Elkon være os, o Dag! dit klare Minde,
 Som Baarens Minde i den gyldne Høst;
 Bevar, o Venskab, vores Hæd: Gudinde,
 Bevar det til vor sjerne Alders Lyk!
 Naar da, i hine Aldrens solvgraae Dage,
 Vi glade see til vores Ungdom ned,
 O da hvor sødt, at tænke sig tilbage
 Til Glæden, vi har nydt paa dette Sted!
 Herf Venskab evig her, lad dine Love
 Staae prægede i hver en Medlems Bryst!

Og aldrig skal den blege Kvind være
 At nærme sig og dræbe vores Lyf.
 Vlis du vor Muse og vor Ekhts : Gudinde!
 Og lad din Aand besjæle Kunstens Søn!
 Saa skal han Hedrens Laurbær : Krands vinde,
 Thi Eders Bifald stænktes ham til Len.

M. P. K r u n s e .

Efter

Efter

Horatius,

3 Bog, 30 Ode.

Jeg har mig reist et Monument,
 Nej, jeg har reist mig Monumenter,
 For hvilke, mens der læses Prent,
 Jeg vis Ubodelighed venter.
 Jeg, med syv Tusend' Vers, din Priis,
 Stærkodder! ud mod Evigheden sendte;
 Og meer paa Vers, som evig Priis fortiente,
 I Prosa en Commerce-Avis.

Mit Ravn er evigt. Jer bortgaaer

Bort Kobber efter Sølvets Bane; *)

Ia hoit og fast, som Stangen staaer

Paa kongelige Elydebane, **)

Saa staaer min Roes, trods alle Elend,

Trods Regn, trods Storm, trods alle Elementer,

Trods Tidens Vold, trods Møl, trods Recensenter,

Den doer dog aldrig ud!

Jeg evig ny skal vore til

I Roes, mens man fra Leipzigs Messe

Os nye Veger bringe vil,

Og Danmark Tidske Vers vil læse.

En stidig Fremtids Røer ny skal

Min Eriksen for sin Tids Verden malde;

Opdage, lærd, mit Ravn, mit Værd, min Velde,

Og mine Vegers Siders Tal.

Fra

*) Ære perennius.

**) Regalique situ pyramidum altius.

Læsere udenfor Kjøbenhavn's Egne mærke, at denne
Stang staaer fra Aar til Aar.

Fra Romerrigets Grændse: Aae,
 Hen over Dannerkongens Riger,
 Hvor Bog: Cataloguffer gaae,
 Mit Navn hver Hindring oversliger,
 Og lærer alle Nordens Mænd
 De Eener, ringe Skriveres Bryst beslaae! —
 Kom Sorgens Musa! dette Mod at qaale,
 Bring til Comptoiret mig igien!

P r a m.

Cassebordet i Olympen.

I Olympens høje Niddersale
 Gaaer det næstendeel som her;
 Guder og Gubinder handle, tale
 Snart som blotte Mennesker.

Juno og den yndige Cythere
 Giver hinanden tidt Besøg;
 Cassebordet maae dem daglig være
 Samlingsplads for Bid og Spøg.

Pallas, Vilddoms mægtige Gubinde,
 Aldrig der forsemmer sig,
 Tidt hun tager med sig lille blinde
 Amor, har man sagt til mig.

Alle Muser, og de tre Chariter
 Gaae fra Bordet strax derhen;
 Klossen tre er Phœbus fra sin Cither
 I hoor hoit han elsker den.

Og Diana glemmer Jagtens Glæder;
 Dette lille Jomfruenoer,
 Jager i en Etke til Himlens Stæder,
 Og ta'er Plads ved Junos Bord.

Marſ er rigtig i sin Herres Glæde,
 Naar vor Fuesilke staaer tre,
 Jeg har seet Mercur at staae og græde
 Og paa Raadhuus-Klossen see.

Thi paa Sammelstov han mellemstunder
 Seer til sine Dykere,
 At hans Kunstes Kal ei reent gaae under
 Vlandt hans troe Tilbedere.

Ellers Hyren Tiden noie passer;
 Gjerne han i Selskab vil,
 Selsk Herr Zeus tidt undertiden spadser,
 Naar Hymenren er dertil.

Og som oftest Hymen sig indfinder,
 Saa alvorlig som han er,
 Som er lidt af Guder og Gudinder
 Og af kloge Mennesker.

Læst engang, hvor mangen herlig Tanke
 Og hvor mangt et Nectar-Ord
 Naar dog i et saadant Selskab vandre,
 Ved et himmelsk Caffebord!

Her paa Jorden, hvor dog Alt, vedværrer!
 Er, for største Delen, Tant,
 Jeg dog tatted' mangen Gang vor Herre,
 Naar et Caffebord jeg fandt;

Hvor der sad tre fire gode Venner,
 Og af Higebern er Vor,
 Hvor ei Caffe maalkes af en Tjener,
 Eller rostes af en Nar;

Hvor den tolke Glæde mildt sig blanded'
 Med den Høstlandske Drif,
 Hvor ei Tanken slappedes af Bandet,
 Som kun Navn af Caffe fik.

Nu i Himmelen, hvor Diamanter
 Er saa tykt, som her er Steen;
 Hvor Karbunkelen fra alle Kanter
 Kaster lyse Straaler hen;

Hvor Gudinder paa Christal kun træde
 Med den nysseligste God;
 Syn, som fylder Guderø Drøst med Glæde!
 Tanken farver mig med Blod!

Paa Mahogni's Bordets blanke Glade
 Er en Knipsings-Dug udbredt,
 Hvor man seer Diana sig at bade,
 Og ham, som det havde seet;

Og paa Bordet staar af Guld en Kande,
 Smagsfuld, kunstig, stor og skøn,
 Hvis Beskrivelse i ingen Pande
 Døstod hos en Jordens Søn;

Og, du Aad af Himlens Caffeetaaler!
 Naadigst du tilgive mig,
 Da din Glæde mit Dje ikke taaler,
 At jeg ei beskriver dig!

Paa hver Side af den gyldne Kande
 Hæver sig en Jaspisfaal,
 Paa de Voller, som, fra Ebinas Pande,
 Føres hid til Pouchens Maal.

Deri spillet gaa og kindelig Glæde,
 Maalet af Livsøerne,
 Som, fjænt alle andre Køer uddøde,
 Dog bestandig levede.

De har, i hvert Selskab og hvert Møde,
 Rang for alle andre Køer.
 Zeus har sagt: først de, som gi'er os Glæde,
 Siden de, som gi'er os Smør.

Eufret der er bedste Rastmaade,
 Som en Gud endnu har faaet.
 Her paa Jorden maae vi være glade,
 Naar vi faae det hals saa godt.

Juno, som i Alt sig selv vil raade,
 Eufret hun med Tugte ta'er,
 Og hver Gud, som har lidt Levemaade,
 Raaber: gid jeg Eufret var!

Zeus, som tidt vor Holberg mon citere,
 Her saakunde talet har:
 Herr Patron! hans Guddom udi Ere,
 Er han, masoi, en Nar!

Alle loe, som naar en jordisk Herre
 Wyder andre til sit Dord,
 For at lee ti Tusend' Gange værre,
 Naar han onsker, ved hvert Ord.

Iu o strax for Zeus en Tasse skjenker,
 Og ta'er Sukkertangen fat,
 Men han kysser alle hendes Kjenker
 Dort, og Hevn god Nat, god Nat!

Derpaa sagde han: o Gemalinde!
 Man derom vel mumlet har,
 At jeg Fryd paa Jorden fulde finde,
 Men, min Gud! om nu saa var?

Jeg vil tilstaae, udi Ungdoms Dage,
 Var jeg just ei retiree,
 Naar jeg horte Jordens Sanners Klage,
 Skotted' jeg til Dottrene.

Men for Alt, min sødeste Gudiinde!
 Sæt dog ikke af din Liid,
 Troe dog ikke Alting hen i Blinde,
 Hvad du læser hos Dødd!

Hvo kan see, utændt af evig Flamme,
 Ilden i dit Nicupar?
 Jordens Piger blive her til Flamme,
 Om det selv Europa var!

Dg din Varm, som Alabastret trodser,
 Gaa mod den er Mattens Sneer,
 Dg mod dig er Jordens Meer Colosser,
 Grove og ubannede.

Og din Sjæl er fyldt med høje Dyrer,
 Kydskhed kroner al din Dyd,
 Aldrig jeg den fede Lænke bryder,
 Hymen knyttet til min Fryd.

Haand i Haand med Himlens Herkerinde,
 Zeus for alle Guder stod,
 Og den skjelmste Kjærligheds Gudinde
 Farved' Juno rød som Blod.

Derpaa Toget gik til Middelsalen,
 Hoor de dandske ganske vist.
 Midlertid jeg trak heraf Moralen:
 Kydskhed feirer dog tilfids.

D u n k e f l o d.

Eneas til Eucelis.

D! jeg lykkelige! Eucelis elsker mig!

Hvo er, som Eneas, usigelig lykkelig?

Eucelis elsker kun mig!

Eucelis deilige Læber kun aabne sig,

For at fortælle mig sødt, at hun elsker mig,

Eucelis kysser kun mig!

Himmelske Muser og Gratier, lærer mig!

Lærer min henrykte Sjæl at fortolke sig!

Eneas forvildes i Fryd.

Eucelis synger; ophsiet, som Jupiter,

Høit over alle lovsyngende Verdenes

Hører jeg Sangenes Lyd!

Hæder er mægtig og riig som Saturnion,
 Vilis som Tritonia; Hien som Endymion,
 Stærk og berømt som Achill;
 Eycilis smiler — Idalia skjuler sig —
 Visdom og Rigdom og Skjonhed og Styrke mig
 Røder i Eycilis Smil.

Redning fra Thronen din Lynild, o Jupiter!
 Søndernuus Himle paa synkende Verdenes!
 Ømt trykt til Eycilis Varm,
 Intet kan skrælle mig; roelig jeg slumrer der;
 Sedt under tusende buldrende Tordener,
 Døer jeg i Eycilis Arm.

Baggesen.

Drif

Drickesange.

L.

Poeter roeste mangen Sang
 Det stille Liv paa Landet;
 Den Ensomhed og Fuglesang,
 Ja indtil Kilde Vandet;
 De brune Piger, hvide Lam,
 Græsleiet, Hyrdens Hytter;
 Men for alt dette mavre Kram
 Jeg Byens Fred ei bytter.

Men vel i Hytterne en Sal,
 Som Winther's Sal, kan være,
 Hvor Hyrden give kan et Val,
 Sin Dulcinee til Ere?
 Vil han Melpomene derved,
 Med hendes Søster, hente:
 Den ene loe, den anden græd,
 Men Begge sikkert rendte.

Blødt, som min Piges Ottoman,
 Græbleiet ei kan være,
 Ei længe der den Stakkel kan
 Sin Slut paa Skjodet bære.
 Jeg holder nok af ham til Greg,
 Men — hvad Poeter lære; —
 Til Ven og Selvskab synes jeg,
 Det lidt for dumt maage være.

Hvo elsker Nattergalens Sang,
 Kan gaad i Kongens Have,
 Man der tillige for sin Gang
 Kan lidt at see paa Have;
 Og derfor gaar jeg ogsaa der;
 Jeg blev vist ellers hjemme,
 Thi Englesang dog Intet er
 Mod Carolines Stemme.

Lad Hyrden ikkun gatte sig
 Med trinde, brune Piger;
 Den Rost er lidt vel drol for mig;
 Min Ret jeg villig viger.
 Nei rank som Noret, smækker, sin,
 Og hold som Viljer ere,
 Er Dyens Skjæbbed; saa er min,
 Og saa skal Piger vare.

Vi kende muntert Selskabs Værd;
Den stakkels Gæst vi huse,
Som Censomhed kan have Hjer,
Og drikke Vand og Klynke.
Selv Vandets Værd erkjende vi,
Ejkont vi det smage ikke;
Vi kisle Vinen af deri,
Som vi i Heeden drikke!

1780.

K a h b e k.

II.

Der var en Lov i Grækenland,
 Der gjor sin Autor største Ere,
 Og det er ilde, Tidens Tand
 Hans Navn har vovet at fortære:
 „Hvo kommer til Symposia,
 „Skal drikke eller gaae dersfra!“¹⁾

Men, naar man grant beseer den Sag;
 Saa vidner dog den Lov tilfide,
 At mangen een i deres Lag,
 Har haat for Skik, sin Pligt at svige:
 Thi hvortil var et saadant Bud,
 Naar hver sit Glas drak villig ud?

D 4

Bi

¹⁾ Mihi quidem in vita servanda videtur illa lex,
 quæ in Græcorum conviviiis obtinet: Aut bi-
 bat, inquit, aut abeat. Et recte.

Cic. Tusc. Quæst. L. V.

Vi kjende ingen saadan Vor,
Da til vor Elam er det just ikke;
Thi vi den have ei behov;
Da vi vort Glas unødte drikke.
Med al Respekt for Grækerne,
Er' vi dog visere end de.

A a h b e t.

III.

Der var engang en tapper Mand,
 Som Dence r monne hedde,
 Der toges af sit Fædeland,
 Alt ved sin Faders Brede.
 Hendrevet til en fremmed Strand,
 Sit Folk han sammenkaldte,
 Der, siger os H o r a s *), at han
 Saaledes til dem talte:

„ I Bredre! som saameget Ondt
 „ Hidtil med mig har døjet,
 „ Og det trolose Hælsespont,
 „ Ved Winterstider, psojet;
 „ Nu teer Jer ogsaa her som Mænd!
 „ En Polak lides ikke;
 „ I Morgen seile vi igien,
 „ I Aften vil vi drifte!

D 5

Paa

*) Hor. Lib. I. Od. VII.

Paa denne Verdens falske Hav
Vi samtlig jo omdrive;
Det Raad, han sine Brødre gav,
Jeg vil os Alle give.
Her have vi en Ankerplads,
Hvor skjønne Bine vander,
Her hvile vi af vor Seilads,
Og laste villig Anker!

Dog, uden meer Allegorie,
Ell Trost i Livets Noje,
Den Kloge skundum maae, som vi,
Ved Binen sig fornoie.
Gid hver, som sorger paa vor Jord,
Og ei sin Sorg fortjener,
Gad frøe, som vi, ved sigt et Word,
Ved Wiin og muntre Venner!

N a h b e t.

IV.

Venskab, Kjærlighed og Vin
 Skal vort Løsen være!

Lad kun Toffen lyde sin
 Udske / dumme Lære!

Den, at man bør ikke
 Følge Fædres Skikke;
 Elske, synge, drikke.

Brødre, Kjenker bredsuldt Maal!
 Det er vore Fædres Skaal!

Lee og spøge med sin Ven,
 Ved hans Banhæld græde,
 Trøste ham, faae Trost igjen,
 Er en herlig Glæde.

Brødre, Glæden nyder,
 Som os Venskab byder!
 Vlin i Glasfæt gyder!

Brødre, Kjenker bredsuldt Maal!
 Drinker! det er Venskabs Skaal!

Modgang ofte i vor Barm

Volder bitter Smerte ;

Men , i elsket Nigers Arm ,

Trostes kvalfuldt Hjerte.

Smerten der forsvinder ;

Selv paa blege Kinder

Glædens Taare rinder.

Brodre , Njanker bredfuldt Maal !

Det er vore Nigers Skaal !

Vel tildeelte Skjæbnen høer

Sine visse Plager ;

Men den klare Drue er

Raad mod Suk og Klager.

Tidt Erfaring lærte ,

Den , i sorgfuldt Hjerte ,

Slabte Fryd af Smerte.

Brodre , Njanker bredfuldt Maal !

Det er Fader Evans Skaal !

Skaalen hædre vor den Mand,
 Som ei hader Viager,
 Som ei blander Blin med Vand,
 Venkab aldrig sviger.
 Vi, som Venner ere,
 Amors Lænker bære,
 Medig Blin undvære,
 Vi vil skænke bredfuldt Maal!
 Det er vores egen Skaal!

M. P. Kruse.

I en Vens Stambog.

I Rummer sounde bort din Ungdoms Dage,
 Blandt Slaggerne af spød Uffidighed,
 Hvis tabte Fryd du onsker dig tilbage
 Omsonst, o Ven! og græd.

Du reiser bort. Vent ikke hist at finde
 Den Roe, som Skabnen nægtede dig her;
 I Rummer skal dit Liv og her bortsvinde,
 Du og skal græde der.

Thi du vil bringe med dit ædle Hjerter,
 Og naar var her den Edle Lykkelig?
 O! Dydens Lod er uophorlig Smerte,
 Og den skal følge dig.

Men naar du vanker om bedrøvet, eene,
 Og blander dine Suk med Stormens Skrig,
 Blander * * eens møesbegroede Stene,
 Hvil Ekko spotter dig;

Og langt fra — &, fra dine Venners Arme,
 Fra Dale, hellige ved hendes Fjed,
 Du gjennehtænker, med fortvilet Harmen,
 Din Ulykksalighed;

Tænk da, der vanker om i Hørthas Egne,
 En Ven, som, spottet, lider med dig nu,
 Som søger Noe sorøjaves alle vegne,
 Ulykkelig, som du.

Daggesen.

I samme Stamboeg.

Vor Lod er Kummer. Ingen Bøn bevæger
 Vor Eljæbnes Herre til at ændre den;
 Dog rækker han os stundum Glædens Bæger;
 Det vil vi nyde og udtomme, Ven!

Og henrykt, himmelsk glad, vil jeg modtage
 Hvert Smil, hvert Kyss, som Laura Kjenker mig;
 Ei tænke paa, maaskee om nogle Dage
 Gjør denne Fryd mig meer uskyldig.

Og alle Glæster maae jeg først see tomme,
 Før jeg og mine Venner stilles ad
 Og kommer Smerten siden, — lad den komme!
 Saa var jeg dog, den Gang jeg kunde, glad!

R a h b e f.

Jen Venindes Stambog.

Den Sindets Noe, som jeg skal aldrig smage,
 Den Munterhed, som Himlen nægted' mig,
 Skal usformøkt bestraale Deres Dage,
 Veninde! De skal blive lykkelig!

Thi blot Naturen ei, som lod Dem blive
 Saa vittig, ædel, yndig, kjen og god,
 Har givet Dem alt hvad den kunde give;
 Og Skjæbnens Yndest faldt i Deres Lod.

Sødt hensted Deres Ungdoms første Dage;
 Sødt de nærværende bortsnige sig;
 Til dem, som De, (gid mange!) har tilbage,
 Udfigten smilende fortæller mig.

Alt! ofte, naar, i Deres lyse Døie,

Jeg muntre Dyders kjæle Himmels saae,
 Naar, som en venlig Leder fra det Høje,
 Jeg saae Dem ved min — — s Side gaae,

Naar ingen Taarer, intet Spor af Smerte
 Formørkede dets englemilde Blik,
 Da glemte tidt mit venstabsfulde Hjerte
 Den tunge Lod, jeg selv af Skjæbnen fik;

Dg, naar jeg saae Dem, ganske lyffelige,
 Hinanden flyve kysfende imod,
 Udraabte jeg, Kænt kyst af ingen Pige,
 Som om jeg elsktes selv: o! Gud er god!

Jeg deelte Deres Fryd; min egen Kummer
 Forsvandt i Tølselen af deres Lyst.
 Sid, aldrig vakre af Deres Lyffes Slummer,
 De stedse mig maae skænke denne Trøst!

O! jeg beholder den! thi Haabet smiler

For Dem, Elskværdige! hvorhen De-gaaer;

Thi Gud og Dyd og — — med Dem iler,

Og dette Selskab varig Lykke spaaer!

Hvor ofte soermer jeg blandt glade Dromme

Om Deres vorende Lyksalighed!

Naar De skal Elskovs hele Lust udtømme

I fælles Favn, i uforstyrret Fred!

O! megen, megen Trost den Visshed gjemmer,

At Elskov evig Dem velsigne skal!

Veninde! ved den Tanke jeg forglemmer,

At Jorden blev for mig en Jammerdal.

Men, naar nu Reser rundt omkring Dem smile,

Og danner den for Dem til Himmelen,

Lad da en Medynks-Tanke stundum ile

Til Lydiads ulykkelige Ven!

Baggesen.

Til Døden.

1784.

Død ! jeg troer , dit Budskab farer
Gjennem Aarerne !

Sjelden du kun Noget sparer
Med din skarpe Lee.

Styrke , Mod og Ungdoms Alder
Dig ei trodse kan ;
Snart den unge Pige falder ,
Snart den unge Mand !

Mærk er Graven , hvor du sænker
Alt dit Byrte ned !
Sandt , du Røe og Hvile skænkør
Til Elendighed.

Sandt ,

Sandt, du gjennem Nædsker leder

Til et bedre Vel!

Sandt, at Himlens Saligheder

Er den bedste Deel!

Men, o Død! isald du kunde,

Spar mig, spar mig du!

Jorden er dog nogenlunde

Skikkelig endnu;

Venner er vel Sjældenheder,

Men maaskee et Par

Deler med mig Sorg og Glæder,

Som de hidtil har.

Og jeg vil dig Sandhed sige;

Det er kongeligt,

Naar at favne yndig Pige

Bliver Mandens Pligt;

Naar et Barn, om ikke fere,
Frugt af Kierlighed,
Kan i Verden sijn spadsere
I sin Faders Sted.

Eligt, o Dod, mig kunde hende,
Derfom du tilfod,
At dit Budskab maatte vende
Utter fra mit Blod.

See, jeg staar i dine Haender!
Hvad du vil, skal see,
Ter du gaar til Jordens Ender,
Gaar da med din See.

Bunkeslod.

Eil * *

Varet kommer, Varet viger,
 Og fremkalder unge Piger;

Ingen voger op for mig.

Himlen, som mig kun tilslæder
 Børget Fryd ved Venners Glæder,
 Lærte mig at kjende dig.

Du, som fødtes til at være
 Jordens Liir og Kjønnet's Hæder,
 Og den bedste Elfers Ton;
 Vliv i Aar, hvad du har været
 Alle Aar, beundret, æret,
 Takkelig, uskyldig, kien!

Ingen Nytaars Soel opstige
For at see Dig, gode Pige,
 Græde i din Ungdoms Vaar!
Ingen Kummer, ingen Smerte,
Ingen Modgang naae dit Hjerter,
 Gjennem alle Livets Aar!

Naar jeg, langt fra disse Stæder,
Elfste Venners Tab begræder,
 Klager, klist fra dem og dig,
Skal det søde Haab, Veninde!
At jeg lever i dit Minde,
 Styrke, have, træste mig!

G. F a y e.

Reporten.

En Fortælling.

Etsteds i Tydskland skal der være
 En lille bitte Stad, som pludselig
 Blev overvældet af den stolte Ere,
 At see en Erkebisp passere giennem sig.
 Hver Borger blev en Tomme højere,
 Da der kom Bud, at sig en Gjest var ventende,
 Men Magistraten fik sit Hoved kruset
 Med Forberedelser til at modtage ham
 Saaledes, at ei Staden havde Skam
 Deraf. Den var forsamlet paa Raadhuset
 Til Kloffen to om Natten, uden Mad
 Og uden Drikke. (Jo! det koster ei saa lidt
 At staae i Spidsen for en reputeerlig Stad!)
 Imidlertid kom man dog ikke vide

I denne Session; Man overvejede,
 Afstørred Svæd, Parykken drejede,
 Stred pro og contra, sig bag Pret Klæde
 Med Pennen, tog Tobak og hoftede;
 Men neppe meldte sig en god Idee,
 Før den, til Uheld, strax i Fodstølen bøde.
 Tilspidst Naturen krævede sin Ret,
 Og Morphæus begyndte sig at liste
 Saa smaalig ind i Raadet, da med eet
 Man eenig blev, at man — stot intet vidste.
 Og nu gik Stadens tunge Fædre hjem
 Til Konerne, som langtes efter dem.

At føre paa en Saa, og at betænke den,
 Det gjaldt for eet hos Hr. Borgmesteren:
 Han havde hjulpet sig af mangen Bildebude
 Ved dette Middel. Nu! hvad Recde?
 Han kom den næste Dag fuldkommen mild og blid
 I Raadet, længe før sædvanlig Tid.
 „Jeg har i Nat betænkt, hvad her skal gøres,“
 Saa brød han ud, „en kyndig Mand maae heres;

- „ Vel har han just ei her sit faste Sæde,
 „ Men naar det gjælder om en Stads Honneur at redde,
 „ Maae al Betænkning vige. Sagen er
 „ At vide, hvordan man sig andensheds abber,
 „ Og hvad en lig Prelat kan vente og vil kræve
 „ Af Stæder, som forstaae at leve,
 „ Naar han i dem sit Indtog gjør.
 „ Jeg holder altsaa for, vi hente bør
 „ Den eneste af vore Borgere,
 „ Som kjender Skik og Brug hos Fremmede,
 „ Og er bereist, og selv maaskee har taget Maal
 „ Af mangen Erkebisp; med eet Ord: Mester Naal.
 „ Han snart vil hjælpe os af denne Knibe;
 „ Og neppe kan jeg selv begribe,
 „ Hvi ingen af os saldt paa dette Raad i Gaar,
 „ Den Viseste er stundum dog et Gaar!“

Det hele Raad i Hænder klappede,
 Og gav Bormester Ret. Man hentede
 Den kloge Skrædder, som sig strax indfandt
 Med sig en Næse og Anseelse,

Som om han var en stor Monarchs Gesandt.

Foruden lang Indledning Raadet gif

Til Sagen, hvorom det hans Tanker vilde høre;

Dg troe mig, Mester Naal var hjemme. Paa en Pril

Han vidste, hvad der var at gjøre.

„Ihr Herren! sagde han, jeg har, paa mine Reiser,

„Seet Pave, Cardinal og Keiser,

„Og Konge, Forste, fort alt hvad der kaldes Stort,

„At hædres, hvor de kom, med Berport.

„Mit Raad skal være, at I strax oprette

„En saadan en. Hvor vil hans Høihed gloe,

„Naar han saer den at see? Han knap vil troe

„Sit eget Syn, men raabe: Hvad er dette?

„Saa liden Stad, saa megen Pragt og Smag?

„Hvor stolt en Magistrat maae ikke være her?

„I faae Talsigelser paa Stadens Vegne;

„Og apostoliske Betsignelser

„Og Affad vil i Strømmerløb nedregne:

„Hans Høihed glemmer ei saasnart den Sag.”

- „ Ved Himlen ! kreg Vermester , I har Ret ,
 „ Min gode Naal ! jeg strax vil Anstalt gjøre
 „ Til Treporten , som I kaldte det .
 „ Dog maae vi først Jer Meening høre ,
 „ Angaaende en vis Omstaendighed
 „ Ved denne Port , som er , at ingen af os veed
 „ Hvad det er for en Ting , der heder saa .
 „ Forinden man begynder paa
 „ En Sag , bør man dog noget til den kjende ,
 „ Om den skal faae en heldig Ende . “

En viss Anmærkning ! raabte med een Mund
 Det hele Raad . Blandt andre rare Pund ,
 Som Skrædderen besad , og hele Verden kjendte ,
 Var eet , som han bestandig havde skjult
 Til denne Dag ; og det var huult
 Af ham , thi hvad vi mindst os vente ,
 Gjæer altid dobbelt Opfigt : Blot et Ord ,
 Hvori der findes Mennekesforstand ,
 Udmærker sig langt for den vilse Mand ,
 Som taler luttet Tænkesprog , hvorfor ?

Fordi man holder May for et vansittigt Jor.

Man troede vist, Sieur Naal blandt Skræddere

Var stor, ophøjet, men hys kunde vide

At Tegnekousten var aldeles i hans Magt,

Dg at han med et Stykke Kride

Forklare kunde, hvad han havde sagt?

Tre Streger — dermed var den hele Trepørt

Bestuelig paa Bordet gjort.

Det ligner jo en Galge, raabte een,

En anden svarede: den Sag er reen;

Bormester selv tilfød det samme,

Dg lagde til: „Min gode Mester Naal!

„Paa denne Vis vi snart kan naae vort Maal.

„Vi stytte Galgen uden for vor Dye

„Herind. Den er saa got som nye.

„Om Stadens Casse en Beforsning spare kan,

„Gaaer Erkebispens ei det mindste an,

„Naar han kun faaer Honneurs. Thi man bør ei bortslænge,

„Foruden sand Nødvendighed,

„De Een betroede offentlige Penge.

„Den eneste Omstændighed,

„Com

„ Som kunde hindre os, saavidt jeg veed,
 „ Er denne, at en Tyv i Galgen hænger,
 „ Som ikke vel bør tages ned
 „ For Rettens Skyld — “ „ Dertil “ faldt Skrædderen
 ham ind

I Taler, “ man ei heller trænger.
 „ Lad Tyven hænge der for Veir og Wind;
 „ Vi kunne, paa en saare listig Maade,
 „ Benytte os af ham, hvis jeg maae raade.
 „ Han gjorde aldrig godt, imens han levede,
 „ Lad ham i Døden nyttig være,
 „ Og tjene til at decorere
 „ Vor Væpport, som et Sindbluede.
 „ Thi gandske uden al Slags Prydelse
 „ At sætte Galgen hen paa Byens Gade,
 „ Det vilde dog saa fattigt lade.

Den ene paa den anden saae
 Og taug. Bormester maatte selv tilstaae
 At dette Anslag for en Skrædder var for stort,
 Og at han seimled ved at tænke blot derpaa.

Imidlertid blev hurtig Anstalt gjort
 Til at udføre det. Den høje Øvrighed
 Tog selv sin Haand i Balgen med,
 Som ellers ingen vilde røre,
 Og ganske magelig den lod sig føre,
 Med samt den døde Eljelm, til sit bestemte Sted.
 Og Tyoen (som vel aldrig derom drømte,
 Saa lidt, som Raadet, da det ham fordomte)
 Blev iført Engledragt, og svævede
 Ildi en lang Talar, saa hvid som Sne.
 I Haanden lagde man ham en Basun,
 Og boied den op til hans Mund,
 Saa at det lod, som han af fulde Kræfter blæste.
 For og at være vis paa at forstaaes ret,
 Opslog man (Kjont til Overflod) et Brat,
 Hvorpaa man tydeligen læste:
 Die holde Fama machet gern
 Ihr Reverentz dem grossen Herrn.

Saa stod den Treport med fuld Zirak, og kneiste,
 Da Dispen gjennem Byen reiste.
 Hvordan han hoved den, er ei bekjendt;

Men dette veed jeg, at fra samme Dag
 Til Staden sig en overdreven Smag
 Paa hver en Kunst, af dem, man kalder frie,
 At den opretted' et Akademie,
 Hvor Mester N a a l blev første Præsident.

Storm.

Til

B e l i n e.

Efter Catullus.

Giv mig, Beline! tusind-Kys, og atter
 Ti Tusind, og saa Tusind nok igjen;
 Derpaa ti Tusind, under Svæg og Vatter,
 Et Tusind paa ti Tusind immerhen!

Naar vi paa denne Vils hinanden have
 Tre, fire Millioner Gange kyst;
 Vi kunne det saa snildeligen lave,
 At Ondskab taber reent sin Tællekyst;

Dg ingen skal til andre kunne sige,

Som ved den simple Maade mueligt var:

Saa mange Gange kyssede han sin Pige,

Saa mange Gange hun ham kyssede har.

Daggesen.

Drikkesang.

Brodre! lader Sangen stige!
Søm et Favntag af min Vige
Mig opvarmer Druens Blod.
Dort Apollo, Hippokrene!
Jeg vil mene,
Dacchus han er nok saa god.

Phoebus gjerne maae uddele
Kildens Vand til sine Trælle;
Stolt jeg den foragte kan!
Ehi den Sang, som Vand indgiver,
Stedse bliver
Uden Smag og Kraft, som Vand.

Men den Sang, som Viin indgiør,
God, som Bacchi Druer, bliver,
Raff, som Glaffers muntre Klang!
Bacchus! Du gav mig at synge!
Heit skal klinge,
Dig til Vre, Glas og Sang.

K a h b e l.

En
Club = Sang.

Som Mænd og Brødre vi samles her ;
 Og adelig, værdig og nordisk Glæde
 Vor føles tredobbelt af enhver ,
 Hvil Hæd det blev i vor Kreds at træde.
 Vi følge trolig Naturens Stemme ,
 Og hvo iblandt os tør vel forglemme
 Dens store Bud ?

Af Modens Lanker vi sangfæst ei ;
 Vi elske Kundskaab og jevne Sæder ,
 Og rene Dyder , som bane Vej
 Til Sjæle : Adelig og Borger : Hæder ;
 Ei Lykkens Blendværk vort Syn forblinder ,
 Vor Hgt , vort Venfkaab han ene vinder ,
 Som handler vel !

Og glade hylde vi Venkabs Navn!

Hvo af os føler ei stadig Jær
At fremme indbyrdes Vøst og Gavn?

Thi Broder: Hænder vor Værn opløser.
Hver Broders Færd er os fælleds Glæde,
Og langt fra dette vort, Venkabs Sæde
Naar Kummer stige,

Vort Selskabs Hæder skal varig Naar:

Paa faste Støtter vi den jo bygge,
Og Hvinds Vøll ei vort Vøst skal Naar:

Dag Venkabs Skjold er vi fædse trøgge;
Og hver, hvis Vøst er vort Selskabs Væ,

Det Hæderønavn han til Ven skal bære:
Han er vor Ven!

At her.

Selfabs-Sang
ved en Vens Vortreise.

Saa see vi Dig for sidste Gang,
Hvor Venstab har sit Sæde!
Saa skal ei Glassets muntre Klang
Min Ven, Dig mere glæde!
Saa skal ei meer vor Venne-Arm
Dig trykke til vor aabne Barm,
Nei! at vi see Dig sidste Gang,
Hvor Venstab har sit Sæde!

Du nærmest Dig til dette Sted ;
 Som Glæden mild besjatter ,
 Og fandt , at Lyst og Eenighed
 Er vores Selskabs Støtter ;
 Du hørte vores glade Røst
 Sig hæve fra det sorgfrie Bryst ;
 Og tidt Du kom til dette Sted ,
 Som Glæden mild besjatter .

Her lærte Du , i denne Kredss ,
 Som muntre Venner former ,
 Den Kunst , at være vel tilfreds ,
 Naar Skiebneu grusom stormer ;
 Thi raske Sorgen , strax vi den
 Ved Venstreb , Sang og Spøg slog hen ,
 Og alting lœ i denne Kredss ,
 Som muntre Venner former .

Men af! de hastig, Lynet liig',
 Forsvandt, de Glædskabs Dage.
 Dog nu Dit Embed' byder Dig
 Langt bort fra os at drage.
 Saa reis min Ven! lev lykkelig!
 Vort Hjerter stedse følger Dig,
 Af! alt for hastig, Lynet liig',
 Forsvandt de Glædskabs Dage!

Dog hør fra det beklemte Bryn
 Et Puske ser Dig stige,
 Du nyde længe Jordens Lyk
 Med Din udvalgte Pige!
 Og i den bedste Kones Favn,
 Sid Du forføde Venners Gaan!
 Det Puske fra det klemte Bryn
 For Dig, min Ven, opstiger.

Naar Du da nyder Eiskøbs Løn,
 Da tank paa disse Dage,
 Og skjænl os i en værdig Søn
 Dig selv, min Ven! tilbage,
 Og glad skal vi ham saane her,
 Naar han, som Du, oprigtig er;
 Og han skal nyde Dydens Løn,
 De glade Venkæbs Dage.

Saa hør Du roert, for sidste Gang,
 Den Sang, som burde fryde,
 Saa hør Du Glassets muntre Klang,
 Som Dødning: Klokken lyde;
 Saa piser Diets Taare Dig,
 Hvad Hjertet ønsker skjult for sig:
 Dog, nei! det er ei sidste Gang,
 Vor Sang min Ven skal fryde!

Til Ungdommen.

Bort vilde Pøbel! bort fra mig
Og fra min Harpes Klang,
Bort Laster's Slave! ei for dig
Istemmes Skjaldens Sang.

Du muntre Unge, som endnu
Kan sole Dydens Lyst,
Med aabent Hjerter høre du
Den unge Bardes Røst.

Din Skaber dig, til varigt Hæls,
Sin Yndling blive lod;
Gav milde Glæder i din Sjæl
Og Sundhed i dit Blod.

Dit skildfrie Hjerter søler Fryd
 Bed Morgenlærkens Sang,
 Du hører henrykt Vækkens Lyd
 Og Vølvens sagte Gang.

For dig Naturen klæder sig
 I Vaarens bedste Dragt,
 Og Salighed omringer dig
 I Vinternattens Pragt.

O Kjönnede Unge! Læstens Træl
 Ei kjender denne Lyst;
 Dov er hans følelseløse Sjæl
 Mod Glædens milde Røst.

Hav Medhul med ham, om han bær
 End Sceptret i sin Haand;
 Ei Slavens haarde Lenke er
 Saa tung, som Læstens Baand.

Kun den, som kæmper mandig mod
 Enhver forbuden Øst;
 Som styrer Heeden i sit Blod
 Og Ønket i sit Bryst:

Kun den, som vil hver Skabning vel,
 Og feler andres Nød,
 Og til sin arme Broders Hæld
 Vil deele glad sit Brød:

Kun den, som kan, med roelig Hand,
 Op mod Guds Himle see,
 Og haabe ter paa Herrens Haand
 I Velstand og i Bæ:

Kun han kan fole Glædens Værd
 Og Livets Salighed,
 Ei Modgang, ei Tyrannens Sværd
 Hans faste Mod slæger ned.

Han gaaer i Død for Fædeland,
 I Fare for sin Ven,
 Og høit, som Fader, Ven og Mand,
 Han elskes da igjen.

Med roligt Haab han synker ned
 I Gravens kolde Skjød,
 Og Landets Edle græde ved
 Den gode Borgers Død!

Du Himlens Yndling! vaag og strid,
 Thi herlig Palmen er
 O Hælv, naar Fæsten smiler blid,
 Da er din Fare nær.

Haard er den Kamp, du kaldes til,
 Men modig frem du gaae!
 Thi Dødens store Fader vil
 Selv ved din Side staae.

Da skal og du Lykkelighed
Og blide Dage see,
Og gaae til dine Fædres Fred
Begrædt af Dybtige.

Og taag end Klagens høie Lyd,
Sank du end misfjendt hen?
Han, som er evig, seer din Dyd,
Og evig lønner den.

E.

Under en Venindes Silhouette.

Befjorende Skygge! du mig skal ledsage
 I Glædens og Smertens de kommende Dage,
 Ved Dig skal mit henrykte, stirrende Øie
 Sig ofte fornoie.

Ved Dig skal jeg mindes det herlige Hjerte,
 Der følger saa ømt ved den Lidendes Smerte!
 Og dykker, ved Medynk hver dræbende Kummer,
 I Dvale og Slummer.

Hvert Smil, der, lig Foraarets Morgen, opløser
 Alt, hvad der min blide Veninde omgiver,
 Og omkifter Sorgen til underfuld Lise,
 Skal Skyggen mig vise.

Epigrammer.

I.

Til Baggesen.

At ingen er saa reent uhykkelig,
 At lykken ham et Kys jo stundum giver,
 Om denne Sætning jeg ei enig med Dig bliver;
 Thi aldrig kysser Laura mig.

Naahvel.

II.

Til R*****

i et Exemplar af mine komiske For-
tællinger.

Til latter Himlen just saa lige
 Mig ingen Drot, og intet Rald lod faae;
 Men Creditorer og deslige
 Har uødt mig til, at lade faa.

Baggesen.

~~~~~

III.

Til Madame * * * *

i en Bog af Wieland.

Sat Himmelen, Madam! at Skiebuen ei faldt paa,
At kjenke mig en Wielands Pire,
De heele Skolke Vers af mig da vilde saae,
Istedes for De slipper nu med fire.

Baggesen.

Til

IV.

Til Lucil.

(efter det Svenske.)

Lucil! hvad Ondt har jeg Dig gjort,
At mine Sange Du berømmer?
Veed Du, hvad Kjobenhavn da dummer?
At mine Vers maas ikke due stort!

H i b e r.

V.

Claus Nar og hans Ven.^{*)}

B.

Det kalder jeg en Skurk!

C.

O, Kjære! ladt ham ikke!

Han, efter Døden, dog et Portræt har

For os.

B.

Hvi saa?

C.

Hans Grav skal ingen Hund betikke!

B.

Her, Claus! Du snakker som en Nar!

Hvo kan vel Sligt med nogen Wijsbed sige?

C.

Naar har Du seet en Hund at klattre op paa Stige?

R i b e r.

Over

*) See Meisners Skizzen, 6te Samling.

Overdaadigheds-Forordningen,

i tvende Klagebreve

efter Mafos Maade.

Forste Klagebrev.

Damon til Philinde.

Ei meer som for, tilbedede Philinde!

Din Damons Geist til munter Fryd er stemt.

Dod er hans Lyft; han vanker som i blinde,

I Sorgens Knnse Nat, tung, qualbellemt.

For forste Gang hans Dros hans Elftes Taarer

Fremkalde Kal; tide det dig Fryd har bragt;

Thi hor den Qual, mit pinte Hjerter saarer,

Og dem, om Skjebnen meer har i sin Magt!

Du veed, Tilbedte! dette Hjertes Lykke,

Fra den Tid her du forste Gang mig saae;

Man kaldte mig hvert adelt Selskabs Emulle;
 Mit Smil var Kjønnet's ypperste Attraa.

Naar Terpichores Dordre samled' stode
 Til Albion'ske Sving i nydig Stad,
 Men jeg ei der, hvor mørk var hver til Rode!
 Men naar jeg trined' frem, hvor blid og glad!
 Omsonst lod blandet Klang af Val'ske Strange
 Til Gorthiff Trommes Lød i hvælvet Sal;
 Omsonst forsøgte flitterblanke Dreng
 Bacchant'ske Sving til raske Tonesald;
 Omsonst det stebne Glas titusind Straaler
 Af kunstig Krones tændte Luer bred;
 Omsonst flød Nectar i Japanske Skaaler,
 Thi naar man savned' mig — var Glæden død.
 Og naar i Templet, som Thalias Balde
 Indviet er, opmærksom Ungdom stod,
 Uvis til hvem dens Biesalds Brag skal hælde,
 Men straalende jeg scenrig Haand oplod,
 Og man mig saae den lydende at trykke
 Til scenrig Haand, hvor brast det rask her frem!

Erkjendelig modtog Dido selv sig Lykke,
 Kjænt deende med faldne Diadem.

Hvor stolte Flokke glimrende sig trænge
 Idmyge frem, naar Kunst og Smag og Flid,
 Forud opfordrede raadspurgtes længe
 For hver især, for blant han bragtes did;
 Naar Perns Guld, Golcondas Diamanter
 Fortolke deres Værd, som bære dem,
 (Om ikke selv, saa ved Repræsentanter,
 Som Nürnbergsk skjulte Trolddom bragte frem)
 Da kom jeg did; som Etfternerne forsoinde,
 Naar Phoebus klar i Østen viser sig,
 Saa vidste jeg hvert Øie at forblinde,
 Blandt hine Sole saae man ene mig.

Ja du, selv du, Philinde, du som hærdes
 To Snese Vintre dit tilbedte Dyrsk,
 Mens Myriader Veilere, forfærded',
 Forglemte, ved dit Næi, al Livets Lyk;

Du, som din første Mages elskte Minde
 For tilbad, Arthemistiske tro, til nu,
 Du seer de femten Lustra at henrinde;
 Min Glimmers Magt erkjender endog du.

O mindes du den herlige blandt Dage,
 Den da, bevæbnet vel med Dollans Kunst,
 Jeg saae dig først, og du, rørt ved den Klage,
 Mig Elskov lærte, loved' mig din Gunst;
 Din Gunst? o' meer — dig selv, din Paand, dit Hjerte,
 Og dertil Frugten af de Trælles Svæd,
 Som Fogdens Svæbe dig at lyde lærte
 Fra Vuggen af, hist fiern ved Bektets Bred.
 O hvor lykkelig blev da din Tilbeder!
 Hvi brøder Skiebnen grum min Lykke af?
 Hvi blandes den med disse Bitterheder?
 Hvormed fortjente jeg' saa grusom Straaf?

Du saae mig daglig der i Glands fremstige,
 I, Glands, lig dig; ved Værdet af vor Pragt,

Sig meer end hundred' agted' lykkelige
 Taus Hundreds Velsard mod din Elfers Dragt!
 Hvor hurtig gik de glade! Øjeblikke!

Tre Gange Maanens Løb kun blev fuldendt.
 Du iler bort, for Fæsten at beskikke
 Paa eget Borg. Alt Hymens Blus er tændt.

Jeg drælet her, mig store Øyler binde,
 Vor Bryllupspragt jeg her berede skal,
 Min ædle Smag skal herligt Bisald finde;
 Ved sterne Kunst man rose skal mit Valg.
 De høje Anslag prøves, vejes, svæve
 I dyb Betragtning, i hiint vise Raad
 Af Folk, hvis Grandfæter fandt den Kunst at have
 Den Edles Værd — dem, som, ved Naal og Traad,
 Dem, som ved Guld Krachnist kunstig spundet,
 Besjæmmede Apelles's Kunst, og dem,
 Hvis blotte Dom, paa hoi Erfaring grundet,
 Tidt kaldte Mennesker af Chaos frem.

Og nu var Raadet endt, og nu adskiller
 Hiin Skabers Sax det Purpur Flek, — og nu

I gylde Bæm den klare Jaspis spiller,

Dens Jænklen synes raabe: kom og kue!

Og høit paa Borden sidde Ehrenpreiser

Paa yndigt Kryds af ubestømpet Bæen;

Og farveræbnet Skaber gaaer og kneiser,

Og finder Skabningsværket uden Meen.

Og nu Israeliten anbefaler

Steenpænders Glands, og Ringens, ægte Skær;

Nu strømmer Guld i tusinde Canaler

Til dem, som gjøre mig Philinde værd.

Da — o hvad Ord afbilder denne Torden?

Hvad Lyd dens Brøl og dette Hjertes Qual?

Da brølende en Stemme knuste Morden,

Forkyndende dens gylde Fæders Fald.

Ha intet Sprog den Rædsel kan udtrykke;

Og, kunde det, o Lyden qualte dig!

„Dort, tordned' det, med Glands og fremmed Smerte,

„Dort, bort med Guldet og Juvelers Eide.“

Blaspheemisk blev den ved: „Guld, Sølv, Juveler

„Bed

„ Ved vilst og gavnligt Brug sit Bærd kun har ;
 „ Men ingen Glands og Hæder sigt meddeler
 „ Til den , som, uden det, var blot en Nar.
 „ Og nu det ene Narrens Mærke være,
 „ At søge Hæder ved ubærket Pragt ;
 „ Ham staae det frit sit Hjertes Brag at høre,
 „ Og kjendelig at see sig i sin Dragt. „

Ha Elfste , ha det qvæler , ha det dræber
 Min høje Siæl , at nævne denne Gru !
 Dog kun en Deel deraf er det, jeg stræber
 At male dig, — o der er meer endnu ;
 Langt mere dræbende, hvad jeg fortier
 Af denne rædselsfulde Tordenrøst,
 Som ikke passer sig i Elegier,
 Endssjændt det knuser din Tilbeders Bryst.
 Den Freg, at den , som, for at blive hadret,
 Blot kunde lade Smag og Rigdom see,
 Er uden Noget , kaldet Dyd , fornødret
 Til nedensfor gemeene Borgere.

Den paastod, at enhver, hvis Daad ei sigter
 Til Alles Vel, fortjener ingen Agt;
 Den kreg, at den Fornemste selv har Pligter,
 At Rigdoms Skjold mod dem er ifkun svagt.
 Og sigt blasphemisk meer; og grunt gjenlyder
 Det hule Brøl endnu fra hver en Braae;
 Hadlet Føbel, Armods Træl, sig fryder
 Ved Høiheds, Rigdoms Glæds at see forgaae.
 Og den forgaaer! hvad er os meer tilbage,
 Naar nedrig Armod sig kan see som vi?
 O stummel er den Nat, din Elfers Dage,
 Hans Rigdom, Rang og Hæder hylles i!

 Og havde man kun vildt forbudt den Ringe,
 Som pøbelagtig Glid beriget har,
 Sig op til Lighed med os selv at svinge
 Ved Guld og Pragt; ja dette Wijsdom var!
 Men Grovets Sønner selv det end tilstædes,
 Naar de har Raad, til Vogns at rable frem:
 I ubelappet Klædes Kjol at klædes!
 Al! saa nu intet piler os fra dem!

Os, os, som Hæder eller Ære bad svæve
 Høit over dem! os Vindens Slægt — ha os!
 Vi trykkes ned til intet, mens man haver
 Forhadte Orme, al vor Dødt til Trods,

Ja, er det sandt — og hvad er ei at frygte,
 Naar hiint er rædsom Sandhed? — o da her,
 O her, og Skælv for end et Tordenrøgte,
 Om ei jeg alt dig har forstøenet før;
 Selv Folk, som Gulds og Hæders Net bestemme
 Til ene Hæder, ene Glæde og Magt,
 Skal, siger man, sig selv saa reent forglemme,
 At man har alt de sorte Planer lagt,
 Til ei allene Mod og Drist at bringe
 I hver, i ringest' Borger, Broders Sjæl;
 Men selv for Midlerne dem at paatvinge
 Til Ærmød at uudsige, at vinde Held;
 Og rasende skal man sig selv frastige
 Al Ænret til hver Lykkelighed;
 Og ansee alle Jordens Børn for lige,
 Hvis fælles Gavn er deres Nødsmeed.

O Rædsel, o den skulde gjennemføre

Min omme Barm, isald mit Haab ei saae,
At det er Tant, hoormed man kun vil more

Det bundne Kræ, og smigre dets Utraa;
Og, medens Trællen glad paa Frihed tænker

Og gyldne Tid, og alting vente tør,
Man dobbelt fast kun vil fornye hans Bunker;

At! at det maatte lyffes nu som før!

O styrk mig glade Haab, styrk min Philinde!

Ah var det sandt, og opfyldt, men o Qual!
En selsom Wei til Trællen sat forblinde

At true Herskeren med evigt Fald!
At at hiint Haab maae lyffes! men o Smerte,,

Om det er falskt! — o Proven selv er haard!
O meer end halv den alt har knust mit Hjerte!

O Haab, selv du at styrke ei formaaer!

Ha jeg er din; men din, liig din Forpagter,

Med al min Smag kun lidt udmærkt fra ham;

O som en Mæddik jeg mig selv betragter ;

Hvad er min Glimmer ? o jeg doer af Skam.

Dit Kjen , o Elskre , man dog vilde kaane ;

Ei stet saa dybt man det fornødret har.

O lil , mig Mod og Ild og Liv at laane,

Ist , styrk mit Haab , en troe Tilbeder spar !

Andet Klagebrev.

Philinde til Damon.

Fra Sorgens Dyb en trofast Elskerinde
 Sin Smertes Hilsen, Damon! sender dig.
 Vi er' ei meer; kun liget af Philinde
 Det er, som skriver til sin Damons Liig.
 Al jo, i Alt, vor Tilstand ligner Døden;
 Hvad Forskiel? begges Liv forsvundet er,
 O Dødens Lee er ikke meer fornøden,
 For at udredde os blandt Menneſker.

Dog af! et Glimt af Liv er end tilbage,
 Men tusindfold meer mørkt end Dødens Nat.
 Al! ſaa, men ſorte er' de Sorgens Dage,
 Hvortil os Eljebnen grun har overladt.

Uæfelig den Qual, mit Hjerte saarer,
 Optegnet er i dette Sorgebrev;
 Jeg skriver; men en Strom af salte Taarer
 Udfløtter, hvad ved Haanden Hjertet krev.
 Ei sødt, som før, ei blidt harmonisk Lyde
 Dets Tølelser, — for idel Elskovs Fryd! —
 Læs Brevet sagte, thi det vilde lyde,
 Selv declamert af dig, som Stormens Lyd.

Din Qual er sand, retfærdig er din Smerte,
 Al, at det stod til mig, at lindre den!
 Men hvad imod de Qualer i mit Hjerte?
 Hvad Glimt af Haab og Trøst har jeg igjen?
 Dig Livets Fryd med Måltur er besænket,
 For dig er Jorden tom og fæl, og mørk;
 Du er tilintetgjort, i Sorg nedskænket,
 Dit Intet søøver i en flammel Øst.
 Men selv dit Intet har dog Fryd tilbage;
 Udspredeiserues Løst, Tumlers Trøst;
 Dit Kjen kan nu ved Jagten Sorg forjage;
 Nu glemme den i glade Samkvems Lyst.

Ved fulde Glas J nu dens Hysen dyffe,
 Nu ved at undersøge Statens Vel,
 Nu ved en munter Phrynes søde Kyffe;
 Al! men hvad Trøst har din Philindes Sjæl?

Der var en Tid, da Hoffets Glæds og Glæder
 Var ogsaa Tryd for mig. Jeg mindes det,
 Hvor Smag i Broderie, Frisur og Glæder
 Lykkeligjorde mig ved mit Toilett;
 Der var en Tid, da, ogsaa ved Toilettet,
 Jeg modtog glad en henrykt Coridon;
 End er det søde Minde ei udsløttet,
 Om Ungdoms Leeg med Amors lette Vaand.
 Al! men de er' forbi, de Glædens Dage,
 Og otte Lustra skille dem fra nu,
 Træt af at prydes, elske og behage,
 Jeg kommer svaagt hiint fordums Spøg Ihu.
 Den modne Alders sande hvide Glæder
 Lykkelige Afverling mig tilbød;
 Og Værdighed og Alldoms fulde Hæder
 Jeg nu, som Glædens Skaberinde, nød.

Det blev min glade Grublen, at formilde
 Det usle Liv; hvor uselt uden sigt?
 Ved Belyst hentet af dens rette Kilde,
 Mod hvilken hiint er ickun sulken Digt.

Det rige Spillebord har Fryd; Toilettet
 Har Fryd; og Garderoben selv har Fryd;
 Og Dandsesalen — ha! og Cabinetret,
 Naar Amor der er Trediemand — har Fryd;
 Men den er slygtig; hurtig den bortrinder,
 Den trætter — ia tilsidst den kjede kan,
 Den som bestaaer, som Kraft og Godhed vinder
 Ved varigt Brug, den Glæde kun er sand.

Den søgte, og den fandt jeg, fandt den væge
 Af Armod kun miskjendte Blisdoms Steen,
 Og hvo er den, som spotter sig for nægte
 Dens Gubdoms Værd? Blandt Cimbrers Følk ei een,
 Træt af at ride, jage, dandse, spille,
 Ved Bacchus dorst, ved Venus slau og suur,

Af Mars mishandlet, af en Phoebi Grille
 Ejort vranten, og beskuffet af Mercur,
 Maade hver og een af alle Jordens Slaver
 Dog, villig eller ikke, søge hen
 Til Livets Kilde, til vort Kjæns Bevarer,
 At hente Styrke, Mod og Liv igjen;
 Til dig, hvis Guddom dette Vens tilbeder,
 Hvis Dyrkelse saa grumt indskrænkes mig;
 Dig, hvis Tilbedelse, hvis Guddoms Hæder
 Man frygtet har, — o Kaa gelunst! — til dig.
 Hvo ofrede saa garmild i dit Tempel?
 Hvo søgte saa utrættelig din Wei?
 Hvo var et saa opbyggende Exempel,
 Saa vilis i din Tilbedelse, som jeg?
 Mand, som min Guddom selv indskjød den Gæve,
 At lære Verden, ret at dyrke den!
 Fremkommer, stiger op af eders Grave,
 Og vidner om mig, Jordens største Mand!
 Først Ca to du; skjonde Skumlere forfandte,
 At du var misantrop, og oud og grum,
 Det var dog dig, som først ved Skrift begyndte,

At gjøre Jorden til Ellysum *);

Saa Columella, og I flere Wijs!

I eene Wijs i den fjerne Tid,

Dg Pollio **), som Livets sande Lise,

Trods

*) Cato's Bog om Agerdyrkningen har, efter min Indsigt, mindre Værd af det, som, efter dens Titel, skulde være dens Hoved-Indhold, end fordi den uden Tvivl er at anse, som den ældste Raagebog, der har været til. Cato underviser grundigen om adskillige Slags Kagers Bagning, om den runde Brods Lavning, og mange andre delicate Retters Tilberedning, som dog de nyere Tiders Kunst har forbedret. Vel lærer han ogsaa meget, og end nu mere udførligen, hvorledes man skal gjøre sin Wiin ret nydelig og stærk; men i mine Tanker ere dog hans Raage-Undervisninger langt dyrebarere. — Dog fortjener han for dette tilfammen sikkertilgode det Navn af Wijs og Philosoph, som man, i de nyere Tider, for andre hans Egenskaber vil nægte ham. Jeg nævner ikke Varro, fordi han saa løseligen har afhandlet dette allervigtigste. Columella derimod fortjener al Roos. Du seer ellers heraf, at jeg har ligesaa meget theoretisk som praktisk studeret min Videnskab. Forsfatterindens Philindes egen Anmærkning.

**) Er det den Bedius Pollio, som fedede sine Murræner med Meeneffektsid, og ordentlig lod slagte Slaver, for at gjøre dem ret nydelige; (See Seneca de Clementia, Lib. 1. 18., saa viser det vel, at

Trodde Spotten, lærte Dem ved praktisk Flid.

Og I, fornøjet Alders sande Store,

Helft I, som, døde hørt fra Verdens Larm,

Bag Klosters Mure grundede' paa at moere

Det dunkle stille Liv, og drabe Harm;

Og du, o Rohr, og alle I dar aussen,

Og Røstbeaf: Eder Folkets store Mænd,

Og fremfor alt du store Germershausen,

Og Loft, du blide Lys for Danien!

Staaer alle frem, og vidner til min Tre,

At intet eders Bud blev mig fordulgt;

Men at jeg trolig eders høie Lære,

I hver en Punct, andagtigen har fulgt.

Og I, mit Alters hellig vise Præster,

I dets Præstinder, og du Myrias

Uf

at Romerne maae have bragt det meget vidt i det Studium, at frembringe sølle Netter; men saa er Exempler ogsaa maaſkee lidt for stærkt. Maaſkee burde Forfatterinden heller have valgt den Virro, eller den Montanus, eller nogen af de andre, om hvilke Juvenal taler i hans ondskabssulde og nedrige ſierde og ſemte Satyrer. Indſend. Num.

Uf dem, som ved min Offrens glade Fæster,

Dg fandt mod dem al Livets Bøllest Fjæd!

D vidner, at jeg ingen Tid har søget

Mit høie Kald; at I har seet, og veed,

Af Nag af Hekatomber er opseget

Gra det af mig indvieede Offersted;

Af ingen Verdens Fryd mit Øyest attraaede,

Som den, at dyrke hellig Raagekunst,

Dg at min Stræben Kunstens Spidse naaede,

Dg vandt hver ædel Eljonnens bedste Gunst;

Af ogsaa mig forundet blev den Glæde,

Af trodse hver, som paagjød mig at naae,

Eljondt derved mig man Kunsten at udbrede,

Den rundt om daglig at tiltage faae.

D hurtig var dens Tilvæxt! aldrig bade

Vi Cimbrers Vældige en ædel Ven,

Af stolt Afvegling jo af tyve Fæde

Var Vidner om vor Smag i Cimbrien.

Af! og fra nu af, skal os Pøblen spotte!

D Eljandsel! vi, hvad Borgeren gjør med,

Skal noies nu med fultne ude otte!

O knust, o falden er vor Herlighed!

Og Solv Plat: de Menagen, Girandolen

Skal nu indsluttet staae i dunkle Skab,
Useet, ubrugt! — Laksen bag ved Stolen

Skal gottet staae, og see vor Storheds Tab!

Durgund, Tokaler skal ei meer opbyde

Vor sjunkne Appetit, ei Spaniens Sec!

Champagneren skal Fæsten meer ei fryde

Med leste Props de gladelige Smek!

Men nei! det er for grumt; den Stærkes Kræfter,

Gjør dog ei, at han alting bærer. Nei,

Her nedrig soagt det var at give efter!

Og saadan nedrig Svaghed har ei jeg.

Mens jeg, utrokelig og dybt fornedret,

Skal Svaghed see i Armøds Panker lagt,

Skal dog mit Mod, af mandig Kjæthed hadret,

Ei reent nedgrave al min Rigdoms Pragt.

Mit Soloskabs Dørre vidt jeg skal oplade,

Stolt, prægtigt i min Spisesal det staaer:

Og tyve Retter, kjønde kun otte Gæde,

Skal

Skal fryde talrigt Selskab ved mit Word,
 De tolv, paa Dresdenske Affjætter bragte,
 Skal kuffe trodsende despotisk Bud;
 Og i min Dval og Harm skal jeg foragee
 Og seirende lee hver Forhindring ud.

Men af, min Elste! soagt kun dette trøster
 Min knuste Barm; det hæver ei dens Frygt.
 At sprede Glands vidt over Nordens Ryster
 Var Maalet, som min Grublen's Flid har søgt.
 At dette Maal, alt Haab er mig berøvet;
 Og reddes min, er Nordens Glands dog tabt,
 Min Nest af Dage kummerfuld, bedrøvet
 Skal rinde hen — Til Smerte blev jeg slabt!

Det Vaand, o Dørebare, som skal binde
 Din Haand til min, er derfor dog ei løst,
 Skjondt selv utrofastlig skal din Philinde
 Dog skimte Fryd, ved digslat yde Trost.
 Ei Elskov's Leeg det var, din Brud attraaede,
 O Elskede! i Damons Favnetag,

En Mand, som skønnede, i værdig Maade,
 Paa Rigdoms Værd og Brug, og paa min Smag;
 En Mand, som, i vor Tids forfaldne Dage,
 Var hiin udarted' svage Slægt ei lig,
 Men lod sig Glædens rette Fylde smage,
 Var det jeg søgte, det jeg fandt, i dig.

Kom snart! min Bængsel kan ei tæve længer;
 Som det sig her modtager dig din Brud;
 Min Sjæl i denne Qual til Vindring trænger,
 End virker her ei hiint det grumme Bud.
 Kom fladt i Floil, brodeert, kun som du lyfter;
 Her ingen Ting din Smag i Vejen staaer;
 Det fordrer Tid, for her paa fjerne Kyster
 En Lov, hvad den end byder, Virkning staaer.

Og er du her, skal alle dine Dage
 Ved lange Gæstebude vinde let;
 Over nydia Morgen du paa Jagt skal tage,
 Og Jagt befaler kun et kort Toilet.
 Og frydelig, naar Middagsklokken lyder,

Du triner ind til velbeprydet Bord,
 Alt du, med Selskab, indtil Aften nyder
 Dets Fryd med Smag, det skal jeg sørge for.
 Nu vinker glimrende Souper, og atter
 J. nyde Livets Hæd! saa Dag for Dag,
 Hver, trods vor Dval, gaaer hen i Stoi og Latter,
 Saa selv vor Sorg ei mangle skal Behag.

Ufverling ene gjer os Livets Kjæde
 Fordragelig; den dig beredet er;
 Og Klædt i Floiel, Radmæl eller Klæde
 Du Elskovs Speg kan aldrig mangle her.
 Sandt; femten Lustra vel har, som du siger,
 Detroniseret Amor af min Harm;
 Men jeg har to ret kjonne Kammerpiger,
 Og intet ydelsst Mid; jeg uden Harm
 Din Fryd skal see, din Omhed skal fortsene,
 Du er den lykkeligste Mand i Nord,
 Naar kun du søger mig i dette ene:
 Hver Dag en Snees Personer ved vort Bord;
 Hver Dag, trods Alt, en Snees udvalgte Retter

Med Elfskehet. — Jeg selv besorger dem —
I aften, alle Dage, alle Nætter
Du ellers Herster er i rige Hjem.
Alt: Enkstandens Stillehed nok har qualet
Mit omme Bryst; du skal afbryde den:
Den Fryd har ingen Dødelig besjalet,
Som havde ventet mig med dig, min Ven,
Om — vee mig — alle Hjerters Klarer bløde —
Om ei hiin Rædsel havde brudt den af!
Jil, Elfske! fælles Dvaler at forsøde,
Snart, snart de dog mig lægge i min Grav.

Den forvildede Gratie.

De trende Gratier (som trende

Bekjendte ved saa mangen Sang,

Hvis Digtre lidt dem oftest kjende)

Kom i mit Nabosang engang.

Men i mit Nabosang, desværre!

Satyrer, Fanner, Troldpal seer

Alt Udgang mangen Gang tilspærre

For dem, jeg meget heller seer.

Dog usformet de Kjære Piger

I Lunden nu jeg seer i Dands.

Men lumst en Faun sig til dem sniger,

Troer her at finde herlig Kans,

Og springer frem. Af alle Kræfter

De løb; han gie'r sig Tid at see,

Og ikke seer han loder efter

Den Skjønneste blandt alle tre.

Rast Nymphen jeg til Bistand reudte,

Og den, der nu løb bedst, blev jeg.

Han blev mig var, min Arm han kjendte,

Forslod sin Jagt, og søer sin Vei.

De to, som ogsaa maatte sngte,

Sig ei saa snart i Tryghed saae,

Før de den savnte Søster søgte

Med Angst og Jil i hver en Braae.

Omfiender møde de Elmire,

Og glade troe, det Søstren er;

Men strax kom ogsaa hun; — hvad sire?

„Men hvem af os er fremmed her?“

Det spurgte deres Blik hinanden;

Elmire stundede, som de.

Jeg kom. „Velan, der har vi Manden,

„Som skal blandt os udvælge tre.“

Jeg altsaa fandt mig sat til Dommer,

Og, kjøndt jeg saae det vanskeligt,

Paatog mig det, da sigt tilkommer

En Digter efter Embeds : Pligt.

I Kraft deraf for Met jeg kjendte ;

At Ser i Tal de være maae ;

Da i det mindste tre foreence

Jeg eene hos Elmire saae.

De taug, og lod det derved være !

Og dobbelt kjendtes vante Tal.

De vidste, ved at afseere,

Der sjelden meget vindests Kal.

Og, mellem os, blev jeg holdt værdig,

I denne Sag at domme om,

Jevn nødtes til, som uretfærdig

At underkjennde egen Dom.

Min Sag er ikke blandt de lette,

Og selv i dem der homres tidt ;

Jeg Millioner maatte sætte

Til satte Tal, — for lidt ! for lidt !

Thi fleer og fleer Chariter siden

Hver Dag jeg hos Elmire seer

Dg nye hjer Dag, — nu frem i Tiden,

Da de kan alt ei tælles meer!

Dg jeg, hvis Regnekunst indskrænket

Det søgte Tal til skækkels ser!

Selv Algebra mig nu kun skænker

Sit uoploselige X.

Ja ynkelig jeg blev i Ruibe,

Isald jeg skulde domme om;

Eet Middel kun jeg veed at gribe,

For dog at falde nogen Dom;

Thi just saa manae maae de være,

Saa vidt man tælle kan sig Flok,

Elmire! som de Kyffe ere,

Jeg faaer af dig, for jeg faaer nok.

Om nu de vilde vide Tallet,

Saa maatte de besale dig

Elmire! — var det alt besalet! —

Til jeg har nok, at kysse mig.

Elmire! troe den sandrue Digter,

Det er besalt, du maae, du skal,

Dig ældre Søsterchor forpligter,
 Til at bestemme eders Tal.
 Thi de har hørt; hvad jeg bekjendte
 Om fældte Doms Urigtighed;
 Og nu nybegjerrige de vente
 Paa Midlet, som den hæves ved.
 De selv med Roe os skal omhegne,
 Selv viste hørt det mindste Hys;
 At de kan tælle og optegne,
 Og finde Sum paa vore Rys.

O sei dem, du skal dog ei robe,
 Hvor mange Gratier du er;
 Thi Secler vil i Hast henlobe,
 For vi er' end det Halve nær.
 Saa trættes de; utvungne siden
 Vi ubemærkte blive ved,
 Og, uden Tal og Maal paa Tiden,
 Vi kysse hen i Evighed.

P r a m.

E p i l o g,

holden i et privat dramatisk Selskab.

Skjen vaagner du, Natur! — See, Baaren bryder
Den Slummer, høeri du nedsenket laae.

Tra Høiens Top ned gjennem Dalen synder

Jibbjerget, vi nu nys med Øysen saae.

See Lærken haver sig paa lette Vinger,

Dg folder Lusten med sit klingre Slag;

Den om sin Elskov og sin Mage synger

Dg spaaer os om den blide Foraars-Dag.

Hjii Dæk, som nys laae sig af Vintrens Kulde,

Snart rinder klar blandt unge Roser hen,

Dg Eugene, af spæde Blomster fulde,

Snart smile blidt ad Baarens glade Ven.

Den kommer, — og de mindre Winter-Glæder

    Gåe før de større, den os gæstfrie bed;

Vi lise hen, hvor Flora Eletter klæder,

    Og Hyrdens Sang tidt om hans Elskte lod;

Hvor gyldne Enge, grønne Skove, smile,

    Hvor Hinden speiler sig i Rildens Vand,

Og Vandringemanden nyder qvægsom Hvile

    Og Lye mod Solens heede Middags-Brand.

Hvor Nattens Sanger kun dens Sangshed bryder,

    Og vækker Smertens Son til uvant Lyst;

Thi ved sit Slag medlidende den gyder

    Sed Lindring i det kummerfyldte Bryst.

Saaledes vanke vi henrykte glade

    Nu ved en Bæk, nu langs ad Høien hen,

Nu i en Labyrinth, hvor Tegens Blade

    Gjør Dagen lig med AftensKumringen,

Til Stormen atter Dalens Roser bryder

    Og Engen stilles ved sin gyldne Pragt,

Og Lunden falmer, — Hyrdens Fløite lyder

    Et længere om Hjelen Eiskøls Magt,

Dg ned paa nøgne Jord Nimsfrosken falder

Dg Træet med dens Stovgran staaer bestreed,
Da Venstak og vor yndte Muse falder

Ds atter hid; fra Vintrens kolde Skjod. —
Men af! hvo veed, om ei den blide Sommer

Skal reve os en Kjer, en elsket Ven?
Hvo veed, om vi, naar Vintren atter kommer,
Skal samles lige glade her igjen?

Maafee hiin Olding da i Graven slummer
Dg horer aldrig meer vor glade Sang,
Hlin solvgraa Moder maafee snart forsummer,
Dg deeler nu' vor Fryd for sidste Gang:

Hvo veed, om ei hiin elskte omme Møge
Da græder ved den Elsktes kolde Lig?

Maafee o Ungling! endes dine Dage,
For Vintrens Skrak og Fryd indvikle sig.

Dg lever du, saa mueligt skal du græde
Ved Tabet af din unge, skønne Møe,
Drøbt er din Fryd, kun Beemods Taarer vade
Den Elsknes Grav, der i sin Baar maae doe.

Thi Gul og Graad ei standse Dødens Torden,
 Ei Eljshed selv formilde kan dens Harm!

O! den lod ofte rædsom over Jorden,

Og knuste Vigen ved sin Yndlings Darm.

Men, skaaner Døden os, mon anden Smerte,

Ei derfor kunde naae vort aabne Bryst?

Jo sørgelig, men vis Erfaring lærte,

At Livet er en evig Trang til Trost.

Hoitidelig skal derfor Dagen være,

Der samler os i Aar for sidste Gang,

Og os skal Muses, vores Venstabs, lære

At hædre den ved høi og festlig Sang.

Tak Søstre! Brødre! for de ædle Glæder,

Vi hidindtil ved fælleds Venstabs nød,

Det var vor Noes vor Stoltthed og vor Hæder,

At vi ei Troe, ei Venstabs Love brød.

Tak for hvert Smil! tak for de hede Taarer,

I stedse skjulte Kunstens varme Son!

Naaf høvnede han Dyd og revsed Daarer,

Forvissat om sit Arbeids gyldne Løn:

O gid at vi, naar Vintrens kolde Dage

Nedglibe taagede fra Himmelen,

Maar længselsfulde ile her tilbage

Og alle samles glade her igjen.

M. P. Kruse.

Til Zeline.

Solen mig ei bragte Glæde;
 Maanen stedsse saae mig græde;
 For mit Syn var alting fort.
 Ved dit første Smil, Zeline!
 Tingted' Morke, Straf og Pine
 Fra min Sjæl for evig bort.

For jeg saae Naturen øde;
 Morgenrødens Straaler døde
 I mit Hies mørke Skye;
 Nu jeg seer, og Gudhed priser,
 Almagts smilende Bevøiser,
 Seer dem glad hver Morgen isye.

Før jeg hørte kun paa Jorden
Støvet's Skrig og Himlens Torden;
      Bækken rislede mig Skral;
Nu, mens Skrig og Torden tier,
Lyde Glædens Melodier
      Sødt i Skov og Dal og Bæk.

Før mit sorgopfoldte Hjerter
Følte lutter Nag og Smerte,
      Da det ikke slog for dig;
Nu, det ganske dig tilhører,
Ingen Plage meer det rører;
      Altting nu henrykker mig.

Før med bange Blik mit Øje
Gjennem Taarer saae den Høje,
      Saae ham lyne, saae ham vred,
Støvet glad jeg nu forlader,
Naar jeg soøver nær min Fader,
      Drukken af hans Salighed.

Dg ved Foden af hans Trone

Priſer ham i Glædens Tone ;

Bed min Side knæler du.

Bred og ſtræng jeg ſeer ham ikke,

Akt! thi gjennem dine Wiſke

Seer jeg denne Fader nu.

Daggeſen.

Ges

Selskabs - Sang.

Mild som Aftenstjernen smile
Sande Glæder til os ned;
De forskjønne Mandens Høile,
Og belønne Dagens Svæd;
Ham hver ædel Broder møde
Med uskrømtet Favnetag;
Selvtillfredsheds Aftenrode
Slutte den anvendte Dag.

Ejens blide Fred forsamle,
I fortrolig Vennefreds,
Yngling, Manden og den Gamle,
Med den soundne Dag tilfreds.

Ved dens Harmonie forsoinde
 Forskjel mellem Stand og Aar.
 Her graaciffet Olding minde
 Glad sin Sommer og sin Vaar.

Her, ved Venstabs Væger, lyder
 Sang om ædle Brødres Daad,
 Og Goddadighed udgyder
 Hjælp og Trøst til Armod's Graad!
 Her uskyldigt Skjæmt forbinde
 Vi med Venstabs Favnetag,
 Og Blufærdigheds Gudinde
 Smiler til vort Vennefag.

Ædle Venstabs! Du vor Fader!
 Stadig du iblandt os boe,
 Aldre du vort Selskabs Glæder,
 Og befæst vort Hjertes Røe!

Dig,

Dig, som over Hjerter byder,

Dig til Hæder sange vi!

Edle Venkab! intet bryder

Dine Sønners Harmonie.

Thaarup.

Efter Bürger.

O! hvem der har en Vennevio,
Den Mand er lykkelig!
Hv eier alt i dette Liv,
Det sande Himmerig.

Han blæser kun ad Ondskab's Mid
Og Frue Fortunas Had,
Og, om han ikke har en Hoid,
Er han dog lige glad!

Der Jord kan løbe eller staae,
Kan dreje sig omkring,
Og alting op og ned kan gaae,
Han ændrer ingen Lina!

Hvi!

Hui! siger han til Regn og Væst:

Gjør I kun hvad I kan!

Du gjør kun Wind, min gode Væst!

Og Regnen gi' er kun Vand.

Al Modgang agter han som Slud,

Er fri og fræk og fro,

Og synger glad udi sin Gud

In dulci Jubilo.

Og ingen Skæbne er saa bærst,

At den ham skræmme kan:

Han er bestandig frisk og karst,

Og rask som Gist i Vand.

Og han er ædel, god og vilst,

Trods nogen Stoiker,

Og drømmer sig i Paradiis,

Alt med sin Hjertens Fjær!

Kort: ingen Tunge siges kan,
 Hvor lykkelig den er,
 Som siges eller synge kan,
 At ham hans Vio har kjær!

Men al! hvad synger jeg her om?

Jeg selv har ingen Vio.

O kom, min Eva! hurtig kom

Og bliv min Vennevio!

Ma h b e l.

L i n a.

(Efter Sprickmann.)

Det vare, det vare lykkelige Dage,
 Som Himlen mig lod hos min Lina hendrage!
 Ak! Jorden ei har sig lykkeligheid meer!
 Og aldrig en Pige som Lina jeg seer!

I Ekshed og Fromhed og Ynde min Pige
 Blandt Himmelen's Engle kun havde sin Pige;
 Og hun var en Engel, — og al hendes Hu
 Til Englenes Hjem da stod henvendt endnu.

Til eengang, hist under de blomstrende Linde,
 Min Lykke lod hende mig smægtende finde:
 Hun saae mig og elskte mig, og hendes Hu
 Ei ene til Himmelen henvendtes nu.

Jeg gittred', henryktes og haabed' og tvivlede,
 Den Gang mig den Engel sin Elskov tilsmilte,
 Ufattelig Glæde berused' min Aand,
 Da Lina mig rakte omst bærende Haand.

Og da, ved min Arm, til min Hytte hun soaved',
 Hvor slog da mit Hjerte! hvor henrykt jeg bavet'
 Min fattige Hytte var Himlen for mig,
 Enslange, min Lina! den deektes af dig.

O det vare Timer, o det vare Dage,
 Og Glæder, som Glæden de Salige smage,
 O Gud! naar den Engel, med sneehvide Arm
 Omfængted' mig, trykket' mig op til sin Barm.

Da søgte, da spurgte de himmelske Engle,
 Hvor er hun, den Skønneste mellem os Engle?
 De søgte omsonst blandt de Saliges Chor,
 Og vendte det forstændende Blik til vor Jord.

Der fandt de den Skjønne, af! i mine Arme;
 Jeg grød da saa saare, bad dem sig forbarne;
 Dog maatte jeg see hende rives fra mig,
 Og torde ei vandre, o Hulde! — med dig.

Af! sagde hun, Elskte! vi skilles, du græder!
 Men hisset, men hisset har Elskov og Glæder,
 Og hvis du er from, fort adskilles vi kun!
 De Ord jeg bortskjyded' af døende Mund.

Saa fromt jeg her lever, da sørger saa saare,
 Og væder den blomstrende Gravshoi med Taare;
 Og grædende op imod Himmelen seer,
 Og sukker: hist er hun; og jeg dvæler her!

Paa hiin Side Graven har Elskov og Glæder!
 Saa sagde den Elskte, hvis Savn jeg begræder;
 Du Sorgendes sikreste Velgjører! kom;
 Ledsaf mig til hende! af, jeg er jo from!

A h b e f.

Gan

S a n g e

af

Claudius.

I.

Brodre op! Drifker Wiin!

Chi kun for de Gode

Er den gode Wiin;

Barer frift tilmode!

Glæder Sands og Sind!

Brodre op! drifker Wiin! ;:

Stremmer i: Gid alle Svage

Snart maae nyde Sundheds Dage!

Herligt er Alting her!

Smertes tidt dog saare

Midt i Gladens Skjød;

Mangen bitter Taare

Under Maanen fied.

Herligt er Alting her! ;:

Dem, som sulke, Klage, græde,

Gud! o giv dem Fred og Glæde!

Brødre op! Drikker Viin!

Hver en Broder blive

En retskaffen Mand!

Garne, træffe, gibe,

Hjælpe, hvor han kan!

Brødre op! Drikker Viin! ;:

Arme! Hjælp ei for at bede!

Kald os kun: vi ere rede!

Seer, o seer! Brødre seer!

Gud jo gi'er os gjerne,

Sk'er han ei enhver

Soel og Maane, Stjerner,

Og utalligt meer?

Seer, o seer! Brødre seer!

Arme! Skjæls ei for at bede!

Vor vi og ei være rede?

Arme Mand! arme Mand!

Skjæls ei for at bede!

Hvorfor frygter du?

Vi jo ere rede;

Kald os kun! — og nu,

Brødre op! Drikker Wi!

II.

V h i d i e.

Jeg var i min Ustyldighed ;
De sexten Aar jeg endte ;
Og Mark og Skov og Blomsterbed
Var al den Ting, jeg kjendte.

Da kom en ung, en fremmed Mand ;
Jeg ham vist ikke kaldte ;
Hvor jeg blev underlig, da han
Til mig om Elskov talte !

Hans Haar om Halsen slagred' hen,
Var Hjort og langt rindige ;
Og Halsen, — o hvor smuk var den !
Det kan jeg aldrig sige.

Og i hans Øie saae jeg tidt
 En venlig Bøn og Klage;
 Hvor var hans Øie klart og blidt!
 Jeg har ei seet dets Mage.

Hans Ansigt var som Mælk og Blod;
 Jeg aldrig saae dets Lige;
 Han talte godt, men jeg forstod
 Ei hvad han vilde sige.

Han fulgte stedse efter mig,
 Og sukede, — den Arme!
 Min Haand han trykte inderlig,
 Og kyssede den med Varme.

Eengang, med venlig Smil og Øst,
 Jeg spurgte: hvad han vilde?
 Da trykte han mig til sit Bryst;
 Jeg saae hans Taarer trille.

Jeg blev ei vred paa ham, og dog
Har ingen for mig kystet,
Og begge mine Pine slog
Jeg lige ned paa Brystet.

Jeg lod mig ikke mærke med
Den allermindste Klage;
Olet ikke, — og han stoi affted;
Sid han dog kom tilbage!

III.

P h i d i l e.

efter Brude-Vielsen.

D Præstemand! Gud signe dig!

Af dig jeg ham har faaet;

Mit Hjerter — nei saa underlig

Har det dog aldrig slaact!

Dg rørt var og min Wilhelms Sjæl,

Da Præsten til ham taste

Om Egestandens Bæe og Bæl,

Dg hvad ham Gud befalte.

Da vilde han omsavnet mig;

Af Fryd hans Pie spilled',

Klare Taare rundelig

Ned af hans Kinder trilled'.

Nu, bedste Wilhelm! hør min Tæd:

Jeg vil dig ei forlade!

Fra nu af i al Eghed

Vil jeg dig ei forlade!

O! jeg skal komme den ihu,

I Glæde og i Smerte.

Min Wilhelm! ingen uden du

Kan glæde dette Herte.

Og ingen skal! — o hør det, Gud!

Jeg træder dig til Minde.

Saaer een af os da Dodens Død,

Skal vi os hisset finde.

Riber.

